

Lőrincz L. László

TÖRTÉNETEK

A KIS LÓFEJ-GALAXIS

SZÉLÉRŐL

A szövetségi kapitány

Ahogy beléptem az ajtón, azonnal feltűnt nekem a fickó a pultnál. Mondtam is Kentnek és Budnak, hogy mintha ismerném valahonnan, erre ők is megnézték maguknak, de nem rémlett nekik semmi. Ha látták is valaha, nem tett rájuk mély benyomást.

A csaposra azonban annál inkább. Gyanakvó tekintettel méregette; látszott rajta, hogy legszívesebben a francba kergetné. A pénzt is előre kérte tőle. Láttam, amint a vendég kihúzta a zsebéből a pénztárcáját, és hosszas kotorászás után kivett belőle egy villogó fémpénzt. Messziről centauri palacsusznak tűnt.

Ez aztán el is árult mindent a fickóról. Galaktika-szerte köztudott volt, hogy aki centauri palacsusszal fizet, az nem a társadalom napos oldalán él. Ezt persze csak átvitt értelemben mondom, mivel a Centaurnak négy napja is van, ezért olyan soha nincs, hogy egy centauri ne a bolygó napos oldalán legyen. Valamelyik napos oldalán. A napok száma azonban köztudottan nincs közvetlen kapcsolatban a bolygókon élők gazdagságával, így aztán előfordulhat, hogy akárhány nap is világítson meg egy bolygót, lakói olyan szegények, mint a templom egere. Elsősorban a centauri templomokra gondolok.

Nos, a centauri palacsusz erősen inflálódott pénz volt, és normális anyagi helyzetben lévő egyén már csak babonából sem tartott ilyet magánál. Sőt, még a galaktikus rendőrség is úgy gondolta, hogy akinél centauri palacsuszt talál, az megérdemli, hogy alaposan a körmére nézzenek.

A fickó letette a pénzt a pultra. A csapos nézegette egy ideig, majd a papírszalvétá-tartóba nyúlt, és egy szalvétával emelte fel a deszkáról. Ebből is látszott, hogy milyen becsben tartja.

Megértettem a pultos lelkiállapotát. Ha előre sejtí, hogy vendége palacsusszal óhajt fizetni, esze ágában se lett volna kiszolgálni. Egyetlen csepp sört sem kapott volna tőle. Láttam, már-már megmozdul a keze, hogy visszavegye tőle a sört, de sajnos elkésett vele – a fickó már beleivott a pohárba. A csapos sóhajtott, eltette a palacsuszt, majd halkán mondott valamit az éhenkórásznak. Nem kellett hallókészülék hozzá, hogy értesüljek róla, mit. Csak olvasni kellett tudni hozzá. A csapos arcára ugyanis rá volt írva minden. Csupán az első mondatot olvastam el belőle, de ez is elég volt ahhoz, hogy tudjam, hogy ityeg a fityeg. Nos, az első mondat úgy szólt, hogy: „ha még egyszer ilyen szarral próbálnál fizetni, kinyomom a szemed!”

A pasas értett a szóból. Bólintott, és csendben iszogatta a sörét.

Gyakorlott sörözők voltunk mind a hárman, ezért tisztában voltunk a sörözésekből levonható első nagy tanulsággal: minden sör elfogy egyszer. Másképpen szólva: nincs annyi sör a világon, amennyi egyszer ne fogyna el. Bár ezzel a fickó is tisztában lehetett, kis idő múltán mégis elcsodálkozott rajta, hogy nincs már a poharában egyetlen csepp sem.

Kíváncsian vártuk, mi következik ezután. Sőt, még fogadást is kötöttünk rá. A fogadást Kent javasolta, aki szenvedélyes fogadó hírében állt, s nem volt olyan fogadóiroda a galaxisban, amelyben meg ne fordult volna. Nyerni azonban csak ritkán nyert. Egyszer például a Trakon, de azt is megbánta. De még mennyire, hogy megbánta!

Nem tartozik közvetlenül a témához, de azért elmondom: szegény barátom úgy pórul járt, hogy később rajta röhögött a fél galaxis. A dolog pedig úgy történt, hogy Kent éppen a trak főváros nevezetességeivel ismerkedett, amikor az egyik utcasarkon hirtelen elébe penderült valaki, megragadta a karját, fémlapokat mutogatott neki, majd rángatni kezdte egy kapualj felé. Kent megrémült, mert azt hitte, rablótámadás érte, és félelmében leütötte a fickót. A köré gyűlt embertömeg erre meg akarta lincselni; szerencsére a traki rendőrség még időben érkezett, így sikerült megmentenie az életét. A zsaruknál aztán fény derült mindenre. Kent feltette a kommunikátorát, amittől megértette a traki beszédet. Kiderült, hogy a fickó nem akarta kirabolni, egyáltalán nem, csupán mozgó sorsjegyárus volt, és néhány sorsjegyet akart neki kedvezményes áron eladni.

Kent barátom természetesen rendkívüli módon restellte a dolgot, ezerszer bocsánatot kért mindenkitől, beleértve természetesen a sorsjegyárust is. Ő persze nyomban kihasználta az alkalmat, és rászórt egy sorsjegyet a másnapi húzásra. Kent megvette, mire mindenki elégedetten nyugtázta, hogy szent a béke. Senki nem látta még azokat a viharfelhőket, amelyek a négy nap ragyogása ellenére is ott gyülekeztek már a horizonton.

Szóval szegény, mit sem sejtő Kent barátom továbbra is az utcákon sétálgatott, ismerkedett a város nevezetességeivel, ám ha gyanúsán ólálkodó fickókon akadt meg a tekintete, gyorsan elhúzott a közelükből. Feltételezte, hogy ők is sorsjegyárusok.

Másnap Kent kipihenten, füttyörészve ébredt. Megigézte a napok csodás ragyogása. A Trakon bátran belenézhetett akár három napba is, csupán a negyediktől kellett óvakodnia. Három nap ragyogása ugyanis egyáltalán nem bántotta a szemét, sőt kifejezetten kellemesen simogatta. Kent a napokat nézegette, és jól érezte magát. No nem sokáig.

Azt már korábban is megfigyelte, hogy a traki lények nem valami szemet gyönyörködtető kinézetűek. Nagyjából olyanok voltak, mint a hatalmasra nőtt földigiliszták. Képzeljünk el egy másfél méteres földigilisztát, amelynek kutyalábai és sündisznófeje van! Szemei - ebből kettő volt - mint a kaméleon, négy keze vakondé. Kent ennek ellenére nem

érzett tőlük viszolygást, elvégre tapasztalt galaxisjáró volt, és tudta, hogy más bolygókon sokkal rusnyább lények is élnek. Jól bele tudta képzelni magát más lények lelkivilágába, így már a gesztusaikból is kitalálta, mi a szándékuk. Szerencsétlen kivételt csupán a traki sorsjegyáros jelentett.

Így például azonnal megértette, hogy a körülötte sürgölődő szobalány mit akar tőle. Kent határozottan visszautasította. Még élénken emlékezett anyja tiltására, hogy tudniillik rossz lányokkal soha ne álljon szóba. Aztán meg nem is vonzotta a szobalány. Már csak azért sem, mert ekkor már tisztában volt vele, hogy a trakiak hogyan és mennyit esznek.

A hogyan még csak elment volna valahogy, a mennyi azonban már nem. Az volt ugyanis a helyzet, hogy a trakiak gyakorlatilag egyfolytában táplálkoztak. Attól nem kellett félni, hogy őt is megeszik - szerencsére vegetáriánusok voltak -, de hát ki tudna annyi zöltséget és gyümölcsöt előteremteni, amennyit egy traki bennszülött elfogyaszt naponta! Kent arra gondolt, hogy ha még meg is történe az, ami különben kizárt, hogy megtörténjen, feltétlenül meg kellene hívnia vacsorára a partnerét. Ez pedig a trakiak gyümölcsfogyasztását és a gyümölcsárakat ismerve kész tragédia lett volna. Így aztán gyengéden, ám határozottan visszautasította a szobalány közeledését.

Este már a továbbutazáshoz készülődött, amikor kopogtattak a szobája ajtaján. Négy traki lény nyomakodott be a szobába, mielőtt megakadályozhatta volna. Az első széttárta két karját, és magához akarta ölelni, ám ezt Kentnek szerencsére sikerült kikerülnie. A másik csókját azonban nem úszhatta meg. És a bűdösvirágot sem, amelyet a harmadik traki lény préselt a mellkasához. A virágnak olyan undorító szaga volt, hogy még az a makacs légy is nyomban lehullott tőle a padlóra, amelyet előző este hosszas hajkurászás során sem volt képes elkapni. Kent rémülten hátrált, és egészen addig azt hitte, meg akarják ölni, amíg a füléhez nem illesztette a kommunikátorát.

Na, akkor gyökeresen megváltozott a helyzet. A delegáció - mert az volt a gyülekezet - csupán azért jött, hogy közölje vele: az ő számát húzták ki az esti sorsoláson. Másképpen szólva, megnyerte a főnyereményt.

Kent majdnem rosszul lett az örömtől. Már látta magát, illetve az úrhajóját degeszre tömve arannyal vagy hasonlóan drága áruval, esetleg pénzzel, ami nem is lett volna nagy baj, elvégre a traki kuznya egészen jó valutának számított. Ám hamarosan lehervadt az öröm a képéről. Arra a kérdésre ugyanis, hogy mit nyert, az egyik traki lény előhúzott sokráncú ruhája alól egy lapos, papírra emlékeztető valamit, és a markába nyomta. Kent megállapította, hogy fényképet tart a kezében, aztán meg azt, hogy alighanem tévedés történt. A traki lény rossz képet húzott ki a zsebéből. A képen ugyanis egy traki nő látszott - csak a ruhájáról sejtette, hogy nő lehet, mert a trakiakat felöltözve csupán a ruhájukról lehet megkülönböztetni egymástól.

Kent vigyorgott, és visszaadta a képet a traki lénynek. Az rápillantott a képre, és nem értette, hogy Kent mit nem ért. Szegény barátom akkor rádöbbsent, hogy hamarosan valami szörnyűség történik vele, ami elől jó lenne viharos gyorsasággal elmenekülnie.

Amitől tartott, sajnos be is következett. A delegáció elmagyarázta neki, hogy a sorsjegy nem közönséges sorsjegy volt. Megvásárlásával egyúttal egy feleségkereső pályázatra is beadta a jelentkezését, s a tegnapi esti sorshúzáson az ő számát húzták ki. Sorsjegye hátán ott volt a neve és címe: le sem tagadhatta a dolgot. Másképpen szólva megnyerte magának a képen látható traki nőt.

Kentnek persze leesett az álla a csalódottságtól, és vele együtt a rémülettől is. Mivel azonban nem olyan fickó volt, és ma sem olyan, aki csak úgy megadja magát a galaktikus erők kényének-kedvének, megpróbálta kivágni magát szorult helyzetéből. Kapásból

visszautasította a nyereményt. Hanyag kézlegyintés kíséretében közölte a trakiakkal, hogy lemond róla. Abban az esetben persze, ha nem lehet valami másra átkonvertálni. Esetleg traki kuznyára.

Hát, nem lehetett. Nem és nem. A delegáció egymás cincogásába vágva megpróbálta meggyőzni, hogy ne legyen bolond, hiszen megfogta Mukumu Isten lába szárát. A legtöbb hímnemű traki összecsínálná magát a boldogságtól, ha a helyében lehetne. Akit sorsjegyen megnyert magának, híres celeb, a bolygó férfinépe a lába előtt hever, amellet egy orvosi bizottság igazolásával is rendelkezik, miszerint sosem töltött még el egyetlen percet sem bizalmas kettesben egy traki hím társaságában.

Kentet azonban még ez utóbbi sem dobta fel. Ragaszkodott hozzá, hogy visszaadhassa a lányt jogos tulajdonosán, a traki társadalomnak. Ő már pénzt se akar, csupán szabad elvonulást kér a bolygóról.

Na, itt kezdődtek az igazi bajok. A delegáció, amikor megértette, hogy a távolról idevetődött ismeretlennek nem kell a celeb, piszkosul felkapta a vizet. Látszott rajtuk, hogy legszívesebben még a büdösvirágot is visszavennék tőle. Vezetőjük bólintására a delegáció egyik tagja ekkor újabb papírt húzott elő a ruhája alól, és felolvasta a tartalmát Kentnek. Mivel már a fülén volt a kommunikátora, minden szavát értette. Bárcsak ne értette volna! A szöveg egy bizonyos törvénycikkelyt idézett, amely a szerencsejátékok és vetélkedők nyereményeivel kapcsolatban rendelkezett. Nos, a feleségkereső játékokat illetően az volt kiolvasható belőle, hogy az így nyert feleségjelöltet a nyertes köteles átvenni. Akár van már felesége, akár nincs. Mivel azonban a Trakon az egynejlőség dívik, ha fiatal lányt nyer egy férfilény, a korábbi köteles elkergetni magától. Kegyetlen törvény, de a traki kódexek szerint erre feltétlenül szükség van.

Kent nagy rémületében csupán annyit értett az egészből, hogy ha ép bőrrel meg akarja úszni a kalandot, magával kell vinnie a celebet. Összes valutáját zöldségre és gyümölcsre költötte, hogy a celeb éhen ne haljon az első bolygóig, amelyre kiteszi. Ott aztán keressen magának élelmet ő maga, ha élni akar.

A trakiak éljeneztek, amikor a celeb kíséretében bemászott az úrhajójába. A celeb azonban ahelyett, hogy örült volna, hogy férjhez ment, egyre csak könnyeit potyogtatta. Kent nem volt tisztában vele, hogy az örömtől vagy a bánattól sír-e.

Ezután elrepült a Trakról a celebbel. Éppen azon töprengett, hogyan magyarázza meg a nyereményének: nem kér a nászéjszakából, amikor a celeb könnyein keresztül rámosolygott - ekkor már messze jártak a Traktól -, s mutatta, hogy vegye fel a kommunikátorát. Kent felvette. A celeblány hangja kellemes és bizsergető volt: ha ő maga is olyan lett volna, mint a hangja, Kent talán nem is mondott volna le az első éjszakáról. De nem volt olyan.

A celeb először is megköszönte Kentnek, hogy kulturáltan bánt vele annak ellenére, hogy nem szerelmes belé. Naná, hogy nem - gondolta Kent.

- Én viszont az vagyok - mondta elpirulva a celeb. Kentet kissé zavarta ugyan, hogy a lánynak nem az arca, hanem a szeme pirult el, de hamar túltette magát rajta.

- Akármennyire is belém vagy esve - sóhajtott Kent -, a botanikus kerteddel együtt kiraklak az első bolygón.

- Én is ezt szeretném - búgta a celeb.

Kentet ez meglepte egy kicsit.

- Tehát mégsem vagy annyira szerelmes? - kérdezte a lánytól.

- De, nagyon! Csak nem beléd.

Ez aztán megrázta Kentet. Bár örülnie kellett volna, valahogy mégsem örült.

- Akkor... ki a fenébe?

A celeb mondott egy nevet, ám Kent nem értette valami jól.

- Ő... kicsoda? - kérdezte Kent.

- Evőbajnok.

Néhány további kérdés után kiderült, hogy a celeb szerelmének tárgya a Trak bolygó evőbajnoka, aki adott idő alatt kétszer annyi gyümölcsöt képes felfalni, mint a trakiak közül bárki.

- Most akkor mit csináljak? - kérdezte elkeseredetten Kent, akit egyre inkább magával ragadott a celeb látszólagos bánata. - Mi az ördögöt csináljak veled? Vissza nem vihetlek, hiszen törvényeitek szerint kivégeznek, ha nem tartom meg a nyereményemet. Ha itt lenne a pasasod...

- Itt van - mondta a lány.

Kentben megállt az ütő.

- Itt... van? Hol? - lihegte, a mellkasához kapva a kezét.

- A raktérben.

Az evőbajnok valóban ott volt. És hogy nem méltatlanul lett evőbajnok, azt az útközben elfogyasztott gyümölcs mennyisége is bizonyította. Kent már azon izgult, hogy elég lesz-e nekik a legközelebbi bolygóig.

A két szerelmes boldog volt, és meg akarta csókolni Kentet, aki csak kemény fenyegetésekkel tudta eltéríteni őket szándékuktól.

Ezután már minden úgy ment, mint a karikacsapás. Éppen akkor fogyott el a gyümölcs és zöldség, amikor a legközelebbi lakott bolygóra értek. Miután Kent megszabadult a celebtől és szerelmétől, megesküdött, hogy bárhová is vesse a sorsa a jövőben, óvakodni fog a szerencsejátékoktól. Kivéve persze a barátaival kötött fogadásokat.

Visszatérve a lényegre: Kent és én fogadást kötöttünk arra, hogy ad-e a csapos sört a fickónak vagy sem. Kent azt állította, hogy nem, én viszont azt, hogy igen. A csapos hülye képére pislogva úgy gondoltam, hogy egyszer még megesik a palacsuszoson a szíve.

Mondanom sem kell, hogy Kent nyert. Olyannyira, hogy a fickó majdnem odakint találta magát. Hogy mit mondott a csaposnak, nem értettük, csupán azt láttuk, hogy az átveti magát a pulton, elkapja a fickó zakójának a nyakát, és a kijárat felé penderíti. Így jár az, aki centauri palacsusszal próbál vagánykodni.

Intésemre Bud felállt, odalépkedett hozzájuk, és szelíden megfogta a csapos kezét. A csapos arca elfehéredett, majd akkorát ordított, hogy összezsörtentek az üvegek a fali polcokon.

- Ez az úr a vendégünk - mondta Bud.

A csapos abbahagyta az ordítást, és sziszegve fejet hajtott.

- Értem... uram.

Bud intett a fickónak, hogy üljön oda hozzánk. Először körülnézett, hogy valóban neki szól-e a meghívás, majd mikor nem látott senki mást a szomszédságban, felénk közeledett. Tisztes távolságban megállt tőlünk, és bátortalanul elmosolyodott

- Nekem... intettek az urak?

Biztosítottuk róla, hogy neki. És hogy látjuk, milyen bajban van. Nem akarjuk megsérteni, de szívesen meghívnánk egy sörre.

A férfi magas volt, sovány, borostás arcú.

Szeme alatt mélykék karikák sötétlettek, amik elvileg verekedés nyomai is lehetek volna, ám biztosak voltunk benne, hogy a kimerültség hagyta az arcán névjegyét. Válla remegett, ahogy sorban kezét szorított velünk.

- Blair vagyok - mondta. - Freddy Blair.

Sorban elmormogtuk a neveinket. Nem mertem volna nagyesküt tenni rá, hogy megjegyezte őket.

Kent szokásához híven nem kertelt. Megvárta, amíg az illető leül az asztalunkhoz húzott szabad székre, majd azonnal belevágott a lecsóba.

- Láttuk, hogy problémája volt a csapossal.

- Ja. Az volt - bólintott Blair.

- Nem szeretnék tolakodó lenni, de...

Blair megvonta a vállát.

- Az a helyzet, hogy le vagyok égve. Még hozzá rohadtul. Csak palacsuszaim vannak, azzal meg hiába próbálok fizetni.

- A palacsusz alig ér valamit – legyintett Bud.

- Jószerével semmit – tettem hozzá én.

- Így igaz – morogta Blair. – Már a harmadik bolygón próbálkozom, de ezután felhagyok velem. Ha fizetni akarok, nem lehetek biztos benne, hogy megúszom-e a verést.

Amíg kóstolgattuk egymást, meghozták a sört. A csapos lerakta a korsókat az asztalra, közben el nem mulasztotta volna goromba pillantásokkal méregetni védencünket. Lesírt a képéről, hogy ha tehetné, néhány karikát még odarajzolna a meglévők mellé a szemé alá.

- Egészségére, Mr. Blair! - emelte fel a korsóját Bud.

Kent és jómagam csatlakoztunk a jókívánsághoz. Mr. Blair is felemelte az övét, és hálásan ránk köszöntötte.

- Nem is sejtik, uraim, hogy milyen jót tettek velem - mondta, miután letörölte a habot vékony kis bajuszáról. - Mondhatjuk úgy is, hogy életmentő volt ez a sör.

- Az imént már ivott egyet - figyelmeztette Bud.

- Ezért mondom. Egyetlen sör még nem mentett volna meg a szomjhalából.

- Na, azért ne túlozzunk! – szerénykedett Kent.

Mr. Blair a korsója felett ránk pislogott.

- Megkérdezhetem az urakat, hogy miért hívtak meg az asztalukhoz? Köszönettel elfogadtam a sört... és úgy érzem...

- Megsajnáltuk magát – mondta Kent. - Láttuk, hogy miképpen viselkedik önnel a csapos. Úgy gondoltuk, hogy ez nem járja.

- Bizony, nem - tettem én is hozzá.

- Még egyszer köszönöm, uraim. Megtudhatnám, mivel töltik az idejüket az urak errefelé?

Na, ez érdekes volt. Mi hívtuk meg őt, tehát nekünk illetett volna ezt a kérdést feltennünk, ám valahogy megfordult a sorrend. Ebből aztán azt a következtetést vontam le, hogy olyan fickó lehet, aki megszokta, hogy ő kérdez, mások pedig válaszolnak rá.

Láttam, hogy Kent és Bud is megütődve kapta fel a fejét, majd kérdően nézett rám. Mosolyogtam, és rájuk kacsintottam. Bólintottak, és úgy tettek, mintha rendjén lenne a dolog. Mintha az lenne a normális, hogy nem az húzatja a nótát, aki fizet érte.

- Vándorkereskedők vagyunk - mondtam, miközben a szemem sem rebbent. - Veszünk és eladunk.

- Ja - helyeselt Bud. - Veszünk és eladunk.

- Úgy valahogy - csatlakozott hozzánk Kent is.

- És mit adnak-vesznek az urak?

- Ami csak az utunkba akad - vontam meg a vállam. - Nemrég a Korax bolygón például vettünk egy hegyet.

- Az szép - bólintott. - Legalább jó magas hegy volt?

- Inkább kicsi és lapos.

- Aha. És miért vették meg?

- Mert citriciumot sejtettünk benne.

- Na, és volt?

- Volt bizony.

- Lakatlan az a bolygó?

- Éppen ellenkezőleg. Túlnépesedett.

- Nekik nem kellett az az ízé...?

- Citricium? Kellett volna, ha tudják, mi az. Ők szerencsére még nincsenek a fejlettség olyan fokán, hogy fel tudnák használni.

- Úgy látszik, még én sem vagyok - mondta Blair. - Gőzöm sincs róla, mire használhatják.

- Azzal erősítik meg a boraföldi medvék ízületeit, hogy elkerüljék a járványos medvebénulást. Boraföldön minden pénzt megadnak érte.

- Eszerint sikerült az üzlet?

- Hát, úgy nagyjából. Volt egy kis problémánk a vámnál, de elintéztük valahogy. Nem találtak ugyanis olyan passzust a vámelőírásaikban, amely arról rendelkezett volna, hogy ki szabad-e vinni egy hegyet az országból, avagy sem.

- Örülök, hogy megoldódott a problémájuk, bárcsak az enyém is megoldódna... egyszer.

- Csak nincs valami gondja-baja? - kacsintott rám Kent. Nem is kellett kacsintania; mindhárman tudtuk, hogy eljött a mi időnk! Mesélni fog a fickó, ha akarja, ha nem.

- De bizony, hogy van - sóhajtotta Blair, és az öklével többször is a homlokára ütött. - Hogy a fene vinné el őket!

Nem kérdeztük meg, hogy kiket. Tudtuk, hogy elmondja anélkül is.

És nem is tévedtünk.

- Kérdeznék még valamit az uraktól - kezdte Blair. - Kérem, ne sértődjenek meg érte! Nem fejtődészek véletlenül?

Szörnyülködve bámultunk rá. Egyáltalán, hogy képzel ilyet rólunk ez a fickó?

Lesunytuk a fejünket az asztal lapjára, aztán azonnal le is kaptuk róla a szemünket. Elvégre legyen büszke az ember a múltjára, nem igaz? Annak idején titkos ügynökök voltunk mind a hárman, és talán még ma is azok lennénk, ha apróbb szabályszegések miatt ki nem rúgnak bennünket. Azóta mással foglalkozunk - amint már mondtuk, adunk és veszünk. Hegyeket is, völgyeket is, citriciumot is a boraföldi medvéknek, de főleg információkat. Megszerezzük az egyik bolygón, eladjuk a másikon. Persze előtte azért alaposan megszűrjük őket. Ha úgy értékeljük, hogy másik információ bajt hozhatna valamelyik bolygó nyakára, inkább lenyeljük őket. Kisebb és jelentéktelenebb információkból meg lehet élni, méghozzá, amint a mellékelt ábra mutatja, nem is rosszul.

- Ó, dehogy! - legyintettem mézédés mosollyal. - Olyanoknak nézünk ki... kapnak valakit, aztán jó pénzért eladják annak, aki keresi?

- Bocsássanak meg az urak, éppen olyannak!

- Ez a mi tragédiánk - sóhajtotta Bud. - Félreismernek bennünket galaxisszerte.

- Bocsássanak meg, uraim - folytatta Blair -, nem állt szándékomban megsérteni önöket, hogy is tehetném ezt a megmentőimmel, csupán az állandó rettegés keltette

bizalmatlanság mondatja velem ezeket az ostoba szavakat. No, de homokot rájuk! Vegyék úgy, mintha meg sem kérdeztem volna. Gondolom, kíváncsiak a történetemre.

- Ha nincs jobb dolga, elmesélheti - vontam meg a vállam. A mi szakmánkban igen fontos szabály, hogy nem szabad túlzott érdeklődést tanúsítani az áru iránt. Ha a másik megneszeli, hogy nagyon kell nekünk valami, jó magasra srófolja az árat.

- Nos... az a helyzet, uraim, hogy valóban Freddy Blairnak hívnak. Elárulhatom önöknek, hogy ezen kívül jó pár nevem van még, de esküszöm a taurusi menyasszonyom emlékére, hogy ez az igazi. A többi névre csak azért van szükségem, hogy elrejtsem az igazit a görények elől.

- Kit nevez görénynek? - tudakolta Bud.

- A fejadászokat.

- Eszerint üldözik?

- Még hozzá nem is kevesen. És nemcsak a fejadászok. Mások is.

- Kik? - kíváncsiskodott Kent.

- Azonnal elárulom. Csak kortyolok egyet a korsóból. Isteni ez a sör! Ez is a taurusi menyasszonyomra emlékeztet.

- Annyira szerette a hölgy a sört? - érdeklődött finoman Bud.

- Én szerettem annyira. Emiatt aztán néhányszor alaposan össze is kaptunk. A végén már odáig fajult a dolog, hogy egy este belladonnai skorpiót találtam az ágyamban. Menyasszonyom azon az éjszakán nem akart egy ágyban aludni velem. Sok sört ittam este, ez aztán kiütötte az éberségemet. Különben feltűnt volna, hogy vérmes természetű menyasszonyom mi a fenéért nem akar velem aludni, amikor máskor még napközben is gyakran odabújt hozzám. Óriási szerencsém volt, hogy előbb észrevettem a dögöt, mint ahogy megmarhatott volna. Erős felindulásomban elkaptam a hátát, ott ugyanis nincs tüskéje, és az éjszaka kellős közepén átraktam a menyasszonyom ágyába. Nos, reggelre meg is döglött.

- Hogy lehet így beszélni a menyasszonyáról? - háborodott fel Bud. - Elvégre mégiscsak humanoid volt, vagy nem?

- Én a skorpióról beszélek - mondta Mr. Blair. - Menyasszonyom álmában a lábai közé szorította, szegény skorpiónak erre azonnal vége lett. A bíróság mégis engem ítelt el. Még hozzá ritka állat gondatlan veszélyeztetéséért. A Tauruson nagyon szigorúan veszik az ilyesmit. A történetem persze nem itt kezdődik, ez már egy későbbi időpontban történt. Az Orionon születtem, nevelkedtem, mondhatni jómódú polgári családban. Jó eszem volt, és ezt a szüleim hamar fel is fedezték. Röviddel a születésem után már azon tanakodtak, hogy mi legyek majd, ha megnövök. Egyikük is mondott valamit, a másikuk is, sőt még a nagynénik és nagybácsik is beleszóltak, s amíg egymással vitatkoztak, én felnőttem. A sors aztán úgy hozta, hogy apám magával vitt a Centauri harmadik holdjára, ahol kifejezetten jó az iskolarendszer. Mondhatni galaxisszerte híre van az ottani egyetemnek.

- Rossz híre - mondta kedvetlenül Kent.

- Ezt hogy érti, uram?

- Úgy, hogy egy ideig én is oda jártam. Higgyen nekem; kifejezetten köcsöggképző! Úgy fenn hordják azok az idióták az orrukat...

- Nem akarok feleslegesen ellenkezni, uram - emelte fel a tenyerét Blair -, de azt hiszem, ön túlságosan is általánosít. Vannak ott kifejezetten jó fejek is, mind a tanárok, mind pedig a diákok között.

- Nagyítóval kell keresgélni őket - dörögte Kent.

Blair megtörölgette a homlokát.

AUSTAL-2013

- Azt hiszem, uraim, nincs értelme felesleges dolgokon vitatkozni. Az a lényeg, hogy elvégeztem az egyetemet, és problémamegoldó diplomát kaptam. Hárman voltunk az egén Centauri holdon, akiknek ez sikerült.

- Az meg mi? – kérdezte Bud.

- A Centauri holdja?

- A diplomája. A problémamegoldó diplomája.

- Amint azt a neve is mutatja - fogott a magyarázatba Blair -, arra képeztek ki bennünket, hogy problémákat oldjunk meg. Méghozzá baj nélkül. Az a lényeg, hogy ne engedjük elfajulni a dolgokat. Ha valahol komoly gubanc támadna, odamegyünk, és kioldjuk, de nem úgy ám, mint az a bizonyos földi hadvezér, akiről aztán később a Gordius nevű bolygót elnevezték. Azóta sok idő elmúlt - szerencsére -, s nincs már a galaxisokban sok híve az ilyesfajta radikális megoldásoknak. Ha valahol probléma bukkanna fel, jövünk mi, és megoldjuk. Elméletileg.

- És a gyakorlatban? - tudakolta Kent.

- Ez már valamivel bonyolultabb. Mindig akadnak fickók, akik köpnek arra, hogy másoknak problémákat okozhatnak, ők csak előállítják a problémákat, de képtelenek megoldani őket. Békés eszközökre gondolok itt elsősorban. Sajnos azt kell mondanom, hogy két év elmúltával már csak én voltam egyedül kéznél hármunk közül.

- Nocsak! - csodálkozott Bud.

- Sajnos. Mike és Dodd is eltűnt. Mondhatni, belevesztek egy probléma megoldásába. Pedig tulajdonképpen egyszerűnek volt mondható.

- Éspedig? - türelmetlenkedett Kent.

- Első megbízásunkat a tirosi állatkertből kaptuk. Jártak már önök a Tiroson, uraim? Mondtuk neki, hogy még nem.

- Ne is vágyakozzanak rá! - legyintett Blair. - Szaros kis bolygó. Alig van rajta élet. Ismeretlen helyről érkezett humanoid telepések lakják, akik, talán éppen azért, mert náluk igencsak egyhangú az állatvilág, imádják az állatkerteket. Más bolygóról telepítenek oda állatokat, és nagy szeretettel babusgatják őket. Nos, egyszer aztán az történt, hogy a misluxi farkasok megbetegedtek. Köhögtek, hánytak, stb. Hiába vizsgálták őket az orvosok, nem találták meg a betegség okát. Erre beszóltak az Intergalaktikus Problémamegoldó Bizottságnak, hogy küldjenek valakit, aki megoldja a problémájukat. A bizottság pedig - mivel valamennyi tapasztalt kolléga éppen foglalt volt - bennünket, hármunkat küldött a Tirostra.

Blair belenyalt a sörébe, sóhajtott, majd folytatta.

- Mike volt a legerőszakosabb közöttünk, ezért ő kezdett hozzá a probléma megoldásához. Tanulmányozta a misluxi farkasok életmódját, majd arra a megállapításra jutott, hogy túlságosan soványak, ezért meg kell növelni a takarmányukba adagolt kalóriamennyiséget. A gondozók megtették, ám a farkasok ettől nem lettek jobban, sőt. Meghíztak, és még nehezebben mozogtak. És a köhögést és hányást sem hagyták abba. Ekkor Dodd következett. Ő éppen az ellenkezőjét javasolta, mint Mike. Le kell fogyasztani a farkasokat, hogy a kórokozók ne juthassanak táplálékhoz. A gondozók már kevésbé voltak lelkesek az ötlettől, de azért megtették, amit kért. A farkasok ettől kezdve nem kaptak eleget enni, ezért fogpiszkáló vékonyságúra fogytak. Ekkor jöttem én. Az volt a meggyőződésem, hogy a farkasok a zsúfoltságtól - egy karámban negyvenen is szorongtak - nem kapnak levegőt, ezért azt javasoltam, hogy bontsák le a fejük fölül a tetőt, hogy lélegzethez jussanak. Ez jó ötlet volt - látszólag. A farkasok néhány nap után kezdték elhagyni a köhögést, és kevesebbet is hánytak.

Egy éjszaka azonban baj történt. Fekete felhők borították be az eget, villámok cikáztak, majd hamarosan ökölnyi jégdarabok verték a környéket. Két társam aludt, mint a bunda. Ja, el ne felejtsem megemlíteni, hogy előző este bemószeroltak a város vezetőségénél; azzal a váddal, hogy sarlatán vagyok, és a problémamegoldó bizonyítványomat csalással szereztem. Plagizáltam, vagy mi a fene. Ez persze csak részben volt igaz. De most nem is erről van szó, sokkal inkább az ő szemétségükről. Ezért a cselekedetemért ugyanis ezen a bolygón azonnal végrehajtandó halálos ítélet járt volna. Szerencsére hajnalban zuhogni kezdett a jég, és agyonverte a farkasokat. A probléma ezzel megoldódott. Volt annyi eszem, hogy nem vártam meg a reggelt, hanem még idejében kereket oldottam. Mike és Dodd viszont ott maradtak, elvégre nem volt úrhajójuk, amivel leléphettek volna. Máig nem tudom, mi lett velük, mert nem kaptam hírt róluk. Illetve csak egyszer, bár nem vagyok ezer százalékos biztos benne, hogy róluk szólt-e a híradás.

- Hm. És mi volt az? - kérdezte Kent.

- Egyszer egy első tiszt mesélte, hogy motorhiba miatt évekkel ezelőtt Tirostra keveredett. Az ottaniak szeretettel fogadták és elvitték a fővárosi állatkertbe. Ahogy ide-oda téblábolt, megakadt a szeme a misluxi farkasok ketrecén, amelyben csak két farkas tartózkodott. Az első tisztnek feltűnt, hogy nem hatlábúak, mint a misluxi farkasok általában, hanem csak két lábuk van, és egyébként is nagyon humanoidoknak néznek ki. Sőt, Mike-nak és Doddnak szólították egymást, valamint egészen tisztességes galaktikus eszperantó nyelven arról akarták meggyőzni a látogatókat, hogy ők valójában egy távoli bolygóról elszármazott emberek, akiket gonosz társuk juttatott ebbe a méltatlan helyzetbe, blabla, blabla, blabla. Ez az első tiszt később hozzám fordult tanácsért, mert valahonnan megtudta, hogy én is jártam már a Tiroson. Megkérdezte, mi a véleményem a dologról. Manapság annyi rémtörténet kering galaxiszerte - nyugtattam meg -, hogy se szeri, se száma. Jó, ha óvatos velük kapcsolatban a galaxisjáró. Telis-tele van a világ csalóval és szélhámossal, akik mással sem törődnek, csak azzal, hogy miképpen tudnák megkopasztani a jámbor utazót. Egyszer, sikeresen teljesítettem a megbízatásomat. Többé senki nem fordult a Tirosról a Bizottsághoz, hogy küldjenek hozzájuk problémamegoldót. Mások viszont annál inkább. Nem is gondolná az ember, hogy mennyi a probléma ebben a nyomorult kis régióban. Mintha a galaxisunk, de még a szomszédos galaxis is, vonzó termőtalaj lenne a problémák számára, őszintén szólva, nem szívesen fejem ki ezzel kapcsolatos nézeteimet, mert azok, akiket illet, hajlamosak megorrolni érte.

Várakozón nézett ránk, mintha helyeslésre vagy tiltakozásra számított volna.

Kent rövid hallgatás után megvonta a vállát.

- Alighanem igaza lehet.

- Szerintem is - csatlakozott hozzá Bud.

Szó nélkül bólintottam. Mi az ördögért koptassam a számat, ha nyilvánvaló igazságokról van szó...

- Egyszer például elkövettem azt a hibát, hogy magasabb fórumok előtt bíráltam a közeli galaxisok társadalmainak pszichológiai állapotát. Eközben valahogy azt mertem mondani - jószerevével véletlenül csúszott ki a számon -, hogy a galaxisok tulajdonképpen nem mások, mint óriási trágyadombok, és úgy nyüzsögnek rajtuk a problémák, mint az igazi trágyadombokon a férgek.

- Ezt talán mégsem kellett volna - húzta el a száját Bud.

- Elégé durva volt - bólogatott Kent.

Szerintem is az volt, de inkább hallgattam.

- Lett is nagy ribillió belőle. Egyes kormányok nyomására előbb ki akartak végezni, aztán életfogytiglannal megdobni, majd pénzbüntetéssel fenyegettek, végül szerencsére némi dorgálással megúsztam a dolgot. A legérdekesebb persze az volt, hogy titokban valamennyi közeli galaxis valamennyi kormányának a küldöttsége felkeresett a cellámban, ahol előzetesemet töltöttem, és biztosított róla, hogy tökéletesen igazam van, és hogy bekaszliázás helyett inkább ki kellene tüntetni engem. Ez utóbbit azért csak a Nagy Lófej-galaxis közös kormánya tette meg; sajnos röviddel ezután forradalom tört ki a Lófejben, a kormányt elzavarták, a kitüntetésemről pedig szó sem esett többé. Nem mintha annyira evett volna a fene érte...

- Szerencsés alkat - sóhajtotta Bud. - Engem egyszer rohadtul megetettek egy kitüntetéssel.

- Szóval maga is kapott?

- A háromlábú lugerektől. Hogy miért, az nem érdekes. Tettem valamit a luger társadalomért, ami számukra nagyon fontos volt, ezért úgy ítélték meg, hogy megérdemlek egy plecsnit.

- Lugerek? - tűnődött Blair. - Róluk annyi rosszat hall manapság az ember.

- Nem is oktanul - sóhajtotta Bud. - Szóval megkaptam a plecsnit, azzal a feltétellel, hogy hordanom is kell. Ezzel is a luger társadalom jó hírére keltem. Én marha meg engedelmeskedtem. Jó ideig nem jöttem rá, hogy ettől kezdve miért nem sikerül elkapnom senkit... mert akkoriban bizony néha fejevadászattal egészítettem ki egyébként szerény jövedelmemet.

- Na, és miért nem sikerült? - tudakolta Blair.

- Mert azok a nyomorult lugerek nyomkövetőt építettek a plecsnibe. Ettől kezdve pontosan tudták, mikor, hol tartózkodom.

- És ez miért volt jó nekik?

- Azért, mert ha kerestem valakit, és már túl közel kerültem hozzá, a lugerek figyelmeztették az illetőt. Persze nem ingyen. Így aztán ezzel az alumínium plecsnival vagyontokat kerestek rajtam.

- A rohadékok! - szaladt ki a számon.

- Ahogy mondod. Persze azért voltak sikereim is. Annak ellenére, hogy jó néhány menekülő fickónak sikerült meglépnie előlem. Szerencsére egy tolvaj végül is ellopta tőlem a plecsnit. Akkor baromira sajnáltam, de aztán, amikor később egy renegát luger felvilágosított a tényállásról, már egyáltalán nem bántam. Csak röhögtem, amikor a lugerek számtalanszor lyukra futottak. Így aztán egészen jó hírem lett, mint fejevadásznak és mint kereskedőnek. Na és maga?

- Nekem is jól ment egy ideig - felelte Blair. - Úgy is mondhatnám, hogy kiválóan. Egyre feljebb lépkedtem a problémamegoldók rangsorában, és egyre nehezebb feladatokkal bíztak meg. Aztán beütött ez a legutolsó...

Maga elé bámult, majd összerázkódott, mintha pitikai hernyó hullott volna rá. Ezt nem véletlenül mondom, mivel a pitikai hernyótól mindenki összerázkódik. Aki nem, az már nem is él. A pitikai hernyó ugyanis ötkilós - cirka -, és olyan kemény tüskéi vannak, hogy még a titániumlemezt is képes átszúrni velük. Egyszer majdnem meg is ölt egy ilyen rohadék, és ha nem lett volna velem Balila, azóta már vidám táncot járnának a csontjaimon a depper-kukacok. Balila azonban észrevette a hernyót, kirántotta az asztalfiókból a férje hangpisztolyát, és elintézte vele. Ez persze bizony időbe telt, valamint az is, hogy egyáltalán lábra tudjak állni, elvégre úgy remegtek a csülkeim a sokktól, hogy alig voltam képes használni őket. Márpedig használnom kellett, mert elcsesztük az időt a hernyóval, és Balila

férje minden pillanatban hazaérkezhetett. Így is feltűntem neki, amikor az utcasarkon befordultam, és sajnos azt is észrevette, hogy Balila szerényen szólva is hiányos öltözékben az erkélyen kihajolva utánam integet - erről a szokásáról képtelen voltam leszoktatni -, és azonnal utánam lőtt a hangpisztolyával. Az már csak hab a tortán, hogy helyettem a szomszédos ház eresze alá épített dög nehéz karausi kecskefej vízköpőt sikerült eltalálnia, a kecskefej lezuhant, és agyonütötte az éppen arra rollerező postást. Óriási balhé lett belőle, mert Balila férjét három napfordulóra becsukták, Balila pedig úgy gondolta, hogy beköltöztet a helyére. Nos, emiatt aztán kénytelen voltam elhúzni a csíkot, de ez már egy másik történet.

- Úgy esett - riasztott fel álmodozásomból Blair -, hogy egyszer csak híre jött, hogy a Kis Lófej-galaxisban készülődik valami. Senki nem tudta, mi, de vezetőink és szakértőink közül mindenki biztos volt benne.

- Mégis micsoda? - kottyantotta közbe Kent.

- Ismétlem: nem tudta senki.

- Akkor meg miből gondolták...

Blair felvonta a vállát.

- Megérzés. Minden galaxisjáró ismeri ezt a jelenséget. Akár előérzetnek is mondhatnám. Utazik valaki a galaxisban egyik bolygóról a másikra, aztán egyszeriben fura érzése támad. Biztos benne, hogy készülődik valami. Maga még nem érzett ilyet?

- Most, ahogy mondja... - hümmögött Kent.

- Mintha feszültség vibrálna a levegőben. Az egyik bolygón is, a másikon is és a harmadikon is. Amikor egyszer a Földön jártam, találkoztam egy zsaruvallal, ő mesélte, hogy trópusi időjárás esetén, teleholdkor megnő a bűnesetek száma. Ilyenkor van valami a levegőben. Érti? Valami. Senki sem tudja, micsoda, abban viszont mindenki egyetért, hogy valóban van benne valami, és ez a egyszer csak kirobban, mint egy elektromos kisülés. Megalázott, szivacssá vert asszonyok felkapják a nagykest, és őket kínzó férjükbe mártják; bukott diákok csavarhúzóval böknék gátlójukba; nyámnyila adósok hitelezőik torkának esnek. És miért?

- Mert van valami a levegőben - bólintott Bud.

- Na erről van szó. Egyszóval, mindenki érezte, hogy a Kis Lófej-galaxisban valahogy nem mennek jól a dolgok. Már-már tapintható volt a feszültség. Furcsa eseményekről érkezett jelentés, amely a kormányunkat hihetetlenül felizgatta. A Kis Lófej-galaxis túl közel van ahhoz, hogy tétlenül szemléljük az ottani eseményeket. Ezért aztán a Problémamegoldó Bizottsághoz fordult, az pedig engem szemelt ki előbb a felderítésre, majd a feszültség megszüntetésére. Mivel ez volt a dolgom, nem tiltakoztam a megbízás ellen, és különben is érdekelt a probléma. Úgy gondoltam, hogy a Kis Lófejben zajló események a többi galaxis számára is szolgálhatnak bizonyos tanulságokkal. Magamhoz vettem a fegyvereimet, vizsgálati eszközeimet, aztán irány a Kis Lófej!

- Egyedül ment? - kérdezte Bud.

Szemem sarkából láttam, hogy ez a kérdés kellemetlenül érinti Blairt. Mintha valamiért nem akarta volna elárulni, hogy kísérője is volt.

- Nem - mondta aztán rövid habozás után. - Valaki... volt még velem.

- Titok? - kérdezte a tapló Kent.

- Nem titok - morogta Blair. - Csak nincs jelentősége. Különben Timothynak hívták. Ő is problémamegoldó volt, ha nem is a legjobbak közül való.

- Akkor miért vitte magával?

- Mert a nyakamba varrták. Valakinek a valakije volt: valaki szólt az érdekében valakinek, így aztán beosztották hozzám. Na, de az a lényeg, hogy megérkeztünk a Kis Lófej-

galaxis Demetrios bolygójára. Amint kiszálltunk az űrhajóból, egyből megéreztem a feszültséget. Volt valami a levegőben, az kétségtelen Megkérdeztem Timothyt, hogy mi erről a véleménye - ez kötelességem is volt -, ő erre vadul szimatolni kezdett, mint a pitukai elefántmacska, majd azt felelte, hogy ő csak a sült paxia illatát érzi.

- Az mi?

- Félig növény, félig bogár.

- Affrancba! És a Kis Lófejben azt eszik?

- Nem mindegyik bolygón - ez az igazság. De a Demetrioson azt ették. Mi pedig ott voltunk. És ekkor olyasmi történt, amire nem számítottam. Abban a pillanatban, ahogy Timothy kiejtette a száján a paxia bogár nevét, már én sem éreztem egyebet, csakis a sült paxia illatát. Mintha elvarázsoltak volna. Két nap kellett hozzá, amíg ismét érzékelni tudtam a feszültséget. Mármint ottani két nap. És ez nem tartott rövid ideig...

Bár nem akarom lopni a drága idejüket, arról azért feltétlenül szót kell ejtenem, hogy sok kellemetlenségem támadt Timothy miatt. Ha felhívta valamire a figyelmemet, annak azonnal meglett a maga kellemetlen következménye. Azt éreztem azonnal én is, amit ő, azt láttam én is, amit ő. Amikor elmúlt a hatás, elhatároztam: többé nem engedem, hogy foglyul ejtsen, aztán ismét csak megtörtént a dolog. Tehetetlenül hánykódtam Timothy vízióinak a rabságában.

Egyik este éppen ismét magamnál voltam, és ő engedélyem nélkül bejött a szobámba. Jól értik, uraim, engedélyem nélkül, pedig akkorra már megtiltottam neki, hogy csak úgy beszéljen hozzám. Vadabbnál vadabb terveket eszeltem ki, hogy miképpen tudnék rövid úton megszabadulni tőle. Már-már az is az eszembe jutott...

- Tán csak nem? - hökkent meg Bud.

- Affrancba! - nyögött egyet Kent.

Jómagam csak bámultam magam elé. Velem is nem egyszer megesett, hogy hasonló terveket dédelgettem magamban. Legutoljára akkor...

- Nos, Timothy bejött hozzám, mosolygott, majd azt mondta, hogy megfejtette a rejtélyt.

- Milyen rejtélyt? - hökkentem meg.

- Hogy mi a bajuk ezeknek ez embereknek itt a Demetrioson.

- Na mi? - kérdeztem, miközben vadul harcoltam két dolog ellen is. Az egyik, hogy a hatalmába kerüljek, a másik pedig, hogy megöljem. Ez utóbbi tűnt szimpatikusabbnak, bár amiképpen sem a hasznosabbnak. Nem voltam biztos benne, ki tudnék-e találni egy olyan történetet, amelyet a Bizottság bevenne.

Timothy hozzám hajolt, mintha attól tartana, hogy kihallgathat bennünket valaki.

- Az, hogy unatkoznak - mondta.

Tátottam a számát. A francba is! Erre még nem gondoltam. Eszeveszett ötlet! Milyen egy barmot sóztak a nyakamba!

- Unatkoznak? - kérdeztem mégis, hogy ne tűnjek udvariatlannak.

- Aha - bólintott. - Rohadtul unatkoznak.

- Úgy érte, hogy a Demetrios lakói?

- Úgy értem.

- Baromság! - legyintettem. - Járt már maga az utcákon? Látta azt a baromi sok bárta, mozit, színházat, kuplerájt, táncversenyt...? Hogy a francba unatkoznának? Maga megbolondult, fiam.

Csak úgy lefiamoztam, hogy minél sértőbb legyen. Timothy azonban nem sértődött meg.

- Genetikailag unatkoznak - mondta.

- Az meg mi a túró? - tört ki belőlem a kérdés.

- Ez azt jelenti – magyarázta -, hogy ezeknek az embereknek a génjeibe beleégett a múlt. Beleégett az, amit valaha nagyon szerettek csinálni. Aztán egyszer csak - genetikailag rendkívül rövid idő alatt - megtiltották nekik. Lelkük és az agyuk elfogadta ugyan, hogy ennek így kell lennie, a génjeik azonban nem. Ez pedig lassanként olyan feszültséget gerjesztett bennük, hogy vagy belehalnak, vagy pedig egyszer csak látványosan kirobban belőlük.

- Micsoda?

- Ez a tiltott tevékenység. Ami a génjeiken keresztül a pszichéjüket feszegeti. Ezt érzi mindenki, aki közéjük érkezik. Belőlük, a demetriosi humanoidokból árad ez a feszültség. Az elfojtott vágy hullámszerűen bennük.

- Vágy? - hökkentem meg. - Mi az ördög után vágyódhatnak ezek a békés fickók?

- A háború után - mondta Timothy.

A Nagy Gubura mondom, majdnem dobtam egy hátast. Csak az akadályozott meg benne, hogy attól tartottam, nagyon megütöm magam.

- Há... ború? - nyögtem. - De hát... mikor volt már az, amikor ebben a galaxisban utoljára háborúztak?

- Hát, ez az - mondta Timothy. -Éppen ez az. A gének nem felejtenek.

- De a sok mozi, a kupleráj...

- Az a szórakozás másféle formája. A szex nem pótolja a háborút.

- Maga szerint... akkor most mi lesz? – kérdeztem tőle.

- Szerintem háború - mondta. - Kegyetlen háború. A génekbe rejtett vágy feloldja a gátlásaikat. A győzelem utáni vágyról beszélek. Ezeknek az embereknek hiányzik a harc és a győzelem.

- De hát a kupiban...

- Ne mondja nekem, hogy egy fizetett kurva legyőzése akkora dicsőség. Mert a győzelem utáni vágy egyben a dicsőség utáni vágy is.

- Azt mondja, rövidesen... egymásnak esnek?

- Tuti.

- Ki kinek?

- Na, látja, ez a nagy kérdés - tűnődött Timothy. - Erre még nem tudok válaszolni. Vagy polgárháború lesz, vagy ami valószínűbb, megtámadnak egy másik bolygót. Feltehetően a legközelebbit.

- De hát mi a szarért?

- A győzelemért. A dicsőségért.

- De hiszen az ottaniaknak még fegyvereik sincsenek!

- Szövetségeket keresnek majd maguknak. Megkérlik a szomszédos bolygót, hogy segítsen nekik. Erre a demetriosiak is támogatók után néznek.

- Ez lehetetlen! - tiltakoztam. - Nem olyan hülyék, hogy háborúzzanak. Még ha a demetriosiaknak el is megy az eszük, a többieknek nem...

- De - ellenkezett Timothy. - Nekik is elmegy.

- Miért menne el?

- Mert mindenkinek ugyanaz a problémája. Nem emlékszik rá, hogy az utazók azt mesélték, az egész galaxisban tapintani lehet a feszültséget? Nem csak a demetriosiak génjei dolgoznak, hanem a többi bolygó lakosaié is. Olyan galaktikus háború lesz itt rövidesen,

hogy örülhetünk, ha élve megússzuk. Szerintem legjobb lenne csendben visszavonulni, és páholyból nézni, amíg ismét észhez térnek.

- Addigra már tele lesz a galaxis hullával.

- Sajna.

- Nem léphetünk le - döntöttem.

- Akkor viszont ki kell találnunk valamit - vonta meg a vállát Timothy.

Ezzel tökéletesen egyetértettem. Minden idegszálam azt súgta, hogy ő már lépett is egyet előre.

- Van valami ötlete? - kérdeztem csak úgy mellékesen.

Timothy elgondolkodva dörzsölgette össze a tenyerét.

- Hát valami lenne.

- És mi lenne az? - kérdeztem látszólag közönyösen, pedig majd szétrobbantam a kíváncsiságtól.

Timothy azonban nem adta könnyen az ötletét.

- Nézzük először a probléma gyökerét! - mondta azon a tudálékos és kenetteljes hangján, amit annyira utáltam. - Az a kiindulási pontunk, hogy a galaxisbeliek genetikai kódjai és a környező világ törvényei ellentétben állnak egymással, ami folyamatos feszültség forrása. Így van?

- Tegyük fel! - mondtam.

- Márpedig ha így van, akkor csak úgy lehet megoldani a problémát, ha csökkentjük, netalántán meg is szüntetjük ezt az ellentétet.

- Csoda okos - mondtam, akaratlanul is gúnyos hangon. Nem tehetek róla, de csak úgy kicsúszott a számon. Annyira utáltam a fickót, hogy néha képtelen voltam féket tenni a nyelvemre.

- És igaz! - tette hozzá Timothy felemelve a mutatóujját. Különben ezt a mozdulatát is utáltam. Most, ahogy utánagondolok, nincs olyan vonása vagy mozdulata, amit ne utáltam volna.

- Tehát - kérdeztem türelmetlenül -, maga szerint mi a megoldási módja fel ezt a feszültséget, amely háborúhoz vezetne?

Timothy felfújta a képét, aztán csak úgy könnyedén, mintha éppen akkor jutott volna az eszébe, kiejtette a száján a következő időszak egyik legfontosabb szavát.

- A sport - mondta.

Először azt hittem, nem jól hallom. Talán amit mondott, csupán csak hasonlított arra, amit hallani véltem.

- Micsoda?! - húztam össze a szemem.

Timothy megismételte.

- A sport.

Nem tudom, hogyan történhetett, de hosszú másodpercekig szóhoz sem tudtam jutni. Csak álltam némán, és akkorára kerekedett a szemem, mint a texoniai kakasok szeme párzás előtt.

- A... sport?

- Ja - bólintott. - Egészen pontosan a sportversenyek. [

Röhögés fojtogatta a torkom, de annyira azért még ura voltam az érzéseimnek, hogy nem nevettem el magam.

- Melyikre gondol? - kérdeztem, miközben tovább folytattam a harcot a röhögtető görcsök ellen.

- És most itt megállnék egy pillanatra, uraim! - emelte fel Blair a mutatóját. Kissé hasonlított ahhoz, amit Timothyval kapcsolatban említett, de mi nem éreztünk ezért utálatot iránta. Hiába, ha az ember tele van előítélettel, akkor már minden kákán csomót keres. - Maguk hányféle sportot ismernek?

Fel volt adva nekünk a lecke, az kétségtelen. Nem voltunk sportszakértők, és nem is kedveltük a felesleges testmozgást. Ugyan mi a francnak?

Némán dekkoltunk, mint az iskolában, amikor a tanító feltesz egy kérdést, és minden nebuló igyekszik a másik háta mögé bújni.

Blair várt egy kicsit, majd amikor belátta, hogy reménytelen a helyzet, hogy meg ne szégyenítsen minket, gyorsan folytatta.

- Abban az időben háromféle sportot ismertünk. Az egyik a tirosi kockapörgetés volt.

- Azt én is ismerem - mondta a homlokához kapva Kent. - Nem is tudom, hogy a fenébe feledkezhettem meg róla...

Mivel nem sokat értettem a kockapörgetéshez, bölcsen hallgattam.

- Nos, nem tudom, az urak melyik válfaját ismerik, én most a hagyományos kockapörgetésről beszélek. Az pedig úgy történik, hogy a tirosiak feldobnak egy kockát a levegőbe, alá tartják kis ormányukat, s amikor a kocka rá esik az ormányra, elkezdik pörgetni, miközben egy bírónak választott tirosi méri az időt Aki a legtávolabbi pörgeti, az lesz a győztes.

- Ja - morogta Kent, bár láttam rajta, hogy nincs egészen tisztában a pörgetés fortélyaival.

- Be kell vallanom, uraim, hogy később kénytelen voltam megismerkedni a kockapörgetés történetével, onnan tudom, hogy milyen dőcögve terjedt csak el a Kis Lófej-galaxisban. Tekintettel arra, hogy egyedül a tirosiaknak van ormányuk, így ők természetesen előnyt élveztek más élőlényekkel szemben, akiknek normális orruk van. Nem is szólva azokról, akiknek semmiféle orruk sincs. Összeült hát a szabályalkotó bizottság, és úgy döntött, hogy a játék galaktikus elterjedését elősegítendő, akinek nem tirosi ormánya van, csak orra - vagy még az sincs nos -, az mesterséges ormányt viselhet. Ezzel aztán a bizottság több legyet is ütött egy csapásra: nem állított akadályt a játékok elterjedése elé, másrészt pedig jelentősen fellendítette a műormánykészítő ipart, ami jó néhány társadalom felemelkedését segítette elő. Jóllehet, ez a kérdés már nem tartozik ide...

- Azért a sport és a gazdaság összefonódása nem feltétlenül ritka dolog - okoskodott Kent. Az ördög se értette, mit akart ezzel mondani. Talán még ő maga sem. Kent már csak ilyen: nem tűrheti, hogy bármiről is legyen szó, ne fűzzön hozzá megjegyzést.

- A másik játék a kaktuszugrás volt. A tachoniai kaktuszok átugrása. Ez valamivel izgalmasabb, mint a kockapörgetés, bár csak módjával. Ennek ellenére nem terjedt el annyira, mint az előbbi. Egyszerűen azért, mert meztelenre kellett vetkőzni hozzá - az eredeti szabályoknak megfelelően legalábbis. A tachoniaiak szerint ugyanis az a játék lényege, hogy aki nem tudja megugrani a kaktusz magasságát, és beleesik a levelek közé, nos, azt összevissza szurkálják a kaktuszok. Magam is láttam már meztelen tachoniai feneket egy-egy verseny után. Szép, nemes, izgalmas játék, ez kétségtelen, bár ezzel kapcsolatban is volt elég zűrzavar. Hogy például micsoda? Nos, egyes emancipált, társadalmakban a nők követelték maguknak, hogy ők is játszassák, az pedig mégsem volt elvárható tőlük, hogy a meztelen feneküket mutogassák. Ezért, ahogy a játék terjengeni kezdett, számtalan szabálmódosítás követte az útját! Akadtak olyan társadalmak, amelyek túlságosan vadnak és véresnek ítélték, ezért védőruhát követeltek a játékosok meztelen fenekére. Voltak, akik pecosi páncélos varangyból készült fenékvédőt csináltattak a sportolóiknak, mások pedig

egyszerűen bedeszkták a feneküket, méghozzá lintai ricinusfából készült deszkákkal. Később ez doppingszernek minősült, mivel a ricinus olaj kigőzölése rendkívüli erővel meghajtotta a védőpajzs viselőit, s ettől jóval magasabbra ugrottak, mint a többiek. Mint bizonyára látják is, uraim, a szabályok kuszasága egyszerűen lehetetlenné tette, hogy mindenki élvezze ezt a különben érdekes és nemes sportot.

A harmadik, amiről beszélnem kell, a buxosi piócavadászat.

- Erről már hallottam! - rikkantotta Kent.

Szégeykenve sütöttem le a szemem. Láttam az arcán, hogy életében nem hallott még róla. Ellentétben velem. Egy szakács mesélt róla, amint éppen a galaktikán túlról jöttem vissza egy hajóval. A szakács amolyan mindentudó, minden után érdeklődő ember volt, s tele volt a feje számtalan felesleges ismerettel. Mint például ez a pióca izé is.

- Akkor talán mesélje el uraságod a másik két úrnak, hogy megy ez a játék! Én addig legalább megiszom a sörömet.

Láttam, hogy Kent elsápad, majd gyorsan tiltakozni kezdett.

- Ó, nem! Nem akarom elvenni a kenyerét, uram. Ön sokkal jobb elbeszélő, mint én. Talán ez az egyetlen olyan tevékenység a galaxisban, amiben nem vagyok egészen otthon - háritotta el az ajánlatot.

A szeme nevetett, az arca viszont komoly maradt. Én ennyi év ismeretség után sem tudtam eldönteni, hogy mikor tréfál, és mikor beszél komolyan.

- Nos, jó - mondta Blair. - Ennek a játéknak az a lényege, hogy egy iszapos tóban elrejtenek több száz piócat...

- A Quiros bolygóról származókat? - tudálékoskodott tovább Kent.

Blair megütközve nézett rá.

- Dehogyan, uram! A piócák nem valódiak, hanem nano elemekkel működtetett gépek. A játék lényege az, hogy a gépeket - mondjuk ötvenet - beleengedik egy mocsárba, és aki a legtöbbet képes kifogni belőlük adott idő alatt, az lesz a győztes.

- Jó játék - bólintott Bud.

- Az - bólintott Blair is. - Csak éppen sok benne a csalás lehetősége. Mert ami gép, az könnyen manipulálható. Számtalan esetet tudnék említeni, amikor a játékkal kapcsolatban bunda gyanúja merült fel. Például, egyszer valaki manipulálta a karóját - egy elmés kis szerkezetet helyeztetett bele -, minek következtében a menekülésre programozott piócák nem menekültek el előle - éppen ellenkezőleg -, odagyűltek a kereső köré, és hagyták megfogni magukat. De számtalan egyéb trükköt is említhetnék. Ezért aztán ez a játék nem is vált igazán népszerűvé. Nos, uraim, ez volt a kollektív. Hozzá kell még tennem, hogy egyes távol eső bolygókon egyéb játékokat is játszottak, de ezek elterjedtsége felettébb kicsi volt. Szóval, ott álltam Timothyval szemben, és csak ámultam-bámultam, mintha egy betikai pókot láttam volna leereszkedni a levegőből.

- Melyikre gondolt hát? - kérdeztem Timothyt, miközben a nevetés fojtogatott. Elképzelttem magamban, ahogy a Kis Lófej-galaxis valamennyi lakója pióákat kerget egy mocsárban.

- Egyikre sem - felelte Timothy. - Volt szerencsém ugyanis tüzetesebben megvizsgálni a jelenleg is futó játékok tulajdonságait és a nézőkre, valamint a versenyzőkre gyakorolt hatását.

- És mit állapított meg?

Timothy nyelt egy nagyot.

- Azt, hogy egyikük sem alkalmas rá, hogy kielégítse a harcra csábító agresszív ösztönöket. Azaz, a genetikus készítést.

- Na ugye - mondtam rosszmájúan. - Erre magam is rájöttem. És mindenféle vizsgálatok nélkül.

- A jelenlegi játékok nem képesek erre - hangsúlyozta sokat sejtetően Timothy.

Mínta véscsengő szólalt volna meg az agyamban. Azt véltem kiolvasni a csengetésből, hogy legyek óvatos. Nagyon-nagyon óvatos.

- Mit ért az alatt, hogy a jelenlegi játékok? - kérdeztem.

Timothy megvakarta a feje búbját.

- Játékok vagy versenyek régebben is voltak.

- És?

- Mára már elfelejtettük őket.

- És?

- Kértem a vendéglátóinkat, hadd férhessek hozzá a történelmi adatbázisukhoz. Voltak olyan kedvesek, hogy megengedték. Végignéztem a korábban játszott játékokat. Elképesztő gazdagságra bukkantam.

A Nagy Gubu verje meg ezt a fickót! - öntött el az indulat. A végén még kitalál valamit...

- Röviden mondja el, hogy mire bukkant! Timothy lehalkította a hangját.

- Rátaláltam egy játékra vagy versenyre, vagy nem is tudom, hogy nevezem. Az a lényege, hogy egyúttal harc is. Kegyetlen harc.

- És mi a célja?

- Természetesen az ellenség legyőzése.

- Mint minden sporté.

- Csakhogy ebben azért több van. Éppen úgy, mint az igazi háborúban. Van benne vér, izgalom, az ellenfél megsemmisítése, megalázása...

- Megsemmisítése?!

- Morális megsemmisítésre gondolok.

- Jól hangzik - mondtam. - Csak éppen kevés.

- Ezt hogy érti, uram? - hökkent meg Timothy.

- Úgy, hogy ha nem kapcsolódhatnak bele tömegek, mit sem ér az egész.

- A tömegek is harcolni fognak.

- Tehát ők is játszanak?

- Magában a játékban nem vesznek részt.

- Akkor mikor vonhatók be a küzdelembe?

- A játék előtt és utána.

Ezután Timothy tüzetesen elmagyarázta a játék lényegét. Csapatok játsszák, s minden csapatot tizenegy lény alkot, az a cél, hogy egy labdát minél többször bejuttassanak két kapunak nevezett ketrecbe.

- Mi az a labda? - kérdeztem meghökkenve.

- Egy gömb - magyarázta Timothy. Aztán tovább beszélt. Felsorolta a játék szabályait, úgy, hogy egy helyi óra sem múlt el, és máris tisztában voltam a lényegével. És akkor - most képedjenek el, uraim! - egyre inkább tetszeni kezdett nekem. Lassan megérlelődött bennem a bizonyosság, hogy tetszeni fog a népeknek is. És talán alkalmas lesz arra, hogy levezesse az agresszivitásukat, és megőrizze a békét. Nem tudom, miért éreztem így, talán még mindig Timothy behízsgáló hangjának és megfeszítetlen delejességének a hatása alatt álltam, mindenesetre már azon törtem a fejem, hogy miképpen terjesszem el a Kis Lófej valamennyi bolygóján.

Azért egy kicsit még mindig ellenkeztem. Attól tartottam, hogy Timothy maga akarja lekaszálni a dicsőséget. Márpedig, ha egy beosztottad okosabb nálad, az nagy baj, mert előbb-utóbb a fejedre nő.

Ami ezután következett, viszont gyökeres fordulatot idézett elő bennem. Timothy rám mosolygott, és megkérdezte:

- Mi a véleménye, főnök?

Ez a főnök eldöntötte a kérdést. Nyilván ezzel akarta tudomásomra hozni, hogy nem pályázik a helyemre. Én vagyok a főnök, és ő a beosztottam. Legalábbis egyelőre.

Szinte önmagától ugrott ki a számból a szó.

- Hát... valószínűleg megér egy próbát.

Timothy tovább mosolygott. Megcsóválta a fejét, és mondott valamit, amit akkor nem fogtam fel teljes valóságában.

- Mi sem jellemzi jobban a játék lényegét, mint egy... korabeli mondás.

- És az hogy hangzik? - kérdeztem.

- A labdarúgás nem élet-halál kérdése... Sokkal több annál.

Immár gondolkodás nélkül a vállára vertem.

- Legyen, Timothy. Hát... ez az oka annak, hogy most földönfutó, azaz galaktikafutó vagyok, és az önök sörére vagyok utalva, uraim.

Még mindig nem értettünk mindent, de vad izgalommal vártuk a folytatást.

Blair ivott, aztán folytatta.

- Nos, tehát az a helyzet, uraim, hogy, a Demetrios bolygón kezdtünk munkához. Értesítettük a Problémamegoldó Bizottságot, hogy dolgozunk a probléma megoldásán, és elküldtük nekik a terveinket. Mivel nem válaszoltak, úgy gondoltuk, jóváhagyták őket. Jómagam biztos voltam benne, hogy el sem olvasták a jelentésüket. Bizonyára fontosabb dolguk is akadt, mint a Kis Lófejben zajló események miatt izgulni.

Először csak titokban dolgoztunk. Megalkottuk a szabálykönyvet, merthogy azt a régít a helyi viszonyokra kellett alkalmaznunk. Nem játszhattunk például gyepes pályán, mert ezen a bolygón egyszerűen nem volt gyep, és az egész galaxisban is kevés akadt belőle. Ha mindenben a régi szabályokhoz kötöttük volna magunkat, elsősorban mi magunk lettünk volna a játék elterjedésének legfőbb akadályai. Ezért nem ragaszkodtunk a gyephez, megelégedtünk az utánzatával. A kapufákkal kapcsolatban is voltak problémáink, de ezeket is megoldottuk. Tudtuk ugyan, hogy még számtalan kiegészítés és javítás vár ránk, egyelőre azonban a meglévő szabálykönyvet is alkalmasnak találtuk a vitára.

Persze, most megkérdezhetik tőlem, hogy vajon kikkel is vitatkoztunk. Nos, az a helyzet, hogy nem mentünk fejvel a tálnak. Nem akartunk eleve kudarcot vallani, ezért lépesről lépésre haladtunk előre. Titokban felkerestük a bolygó békemozgalmának vezetőjét, néhány képviselőt, egy pacifista szervezetet, valamint néhány nagyvállalkozót. Annak ellenére, hogy szívünk mélyén mindketten békepártiak voltunk, ez utóbbiakban bízunk leginkább. Elmondom, miért.

Az a helyzet, uraim, hogy - mint köztudott - a Kis Lófej-galaxis valamennyi társadalmát az érdek mozgatja, különösképpen a gazdasági érdek. Amit a vállalkozókkal meg lehet etetni, az előbb-utóbb sikeresnek bizonyul. Csak meg kell találni azt a valamit, ami felkelti az érdeklődésüket.

A békemozgalmakkal és a pacifista szervezetekkel nem volt problémánk. Amikor biztosítottuk őket, hogy amit csinálni óhajtunk, a galaxis békéjét szolgálja, azonnal áldásukat adták rá. Fogalmuk se volt róla, mi az a labdarúgás, amit régi nyelven focinak is neveztek, de azért lelkesen támogatták. Néhányan még arra is vetemedtek, hogy elolvassák a

szabálykönyvet. Ebből aztán támadt egy is bonyodalom. Az egyik pacifista szervezet több mint százéves vezetője, akit feltehetően eddig minden jó buliból kihagytak, ragaszkodott hozzá, hogy ő lehessen a bolygó csapatának a kapusa. Tekintettel azonban élemedett korára, vastag szemüvegére és két mankójára, vissza kellett utasítanunk az ajánlkozását. Erre természetesen megsértődött, és csak akkor békült meg, amikor megígértük neki, hogy az öregfiúk bajnokságában már részt vehet. Később részt is vett, és amint értesültem róla, el is nyerte csapatával az aranymankó díjat.

No, de vissza a lényegre! Mivel tudtuk, hogy az érdek a lényeg, felkerestük a galaxis egyik legnagyobb vállalkozóját, és elé tártuk a terveinket. Az illető bőrrerőnk készítésével foglalkozott. A taxaniai görbe fogú hódok harmadik bőréből készített esernyőket a harmadik holdon gyakori, nagy szemű eső ellen használják. A bőrgyűjtés azonban nem kis veszéllyel jár, mivel a taxaniai hódok nem adják olcsón a bőrüket: sem az elsőt, sem a másodikat, sem a harmadikat. Ezer helyi aranyat is elkérnek egyért. Azt természetesen nem vallják be a kereskedőknek, hogy ezt, a harmadik bőrüket akár ingyen is odaadhatnák, tekintettel arra az el nem hanyagolható tényre, hogy a maradék kettő is éppen elég nekik ahhoz, hogy jól érezzék magukat a hideg vízben. Ez a harmadik bőr olyasmi náluk - hasonlóan felesleges dolog - mint a humanoidoknál a vakbél. Ez azonban egyáltalán nem akadályozza meg őket abban, hogy alaposan fel ne verjék az árakat. Leginkább persze rendkívül esős évek idején, amikor mindenki hódbőr esernyő után vágyakozik.

Nos, ezt az esernyőkészítő vállalkozót kerestük fel. Blattnak hívták, és hajlandó volt fogadni bennünket. Jóindulatú fickónak tűnt, és ha koldusok lettünk volna, bizonyára nem enged el bennünket üres kézzel. Mi azonban azért többet kértünk tőle egy kis alamizsnánál. Először is azt, hogy olvassa el a szabálykönyvet és a hozzá fűzött magyarázatunkat. E magyarázat tartalmazta azt, hogy mire is jó a labdarúgás. Hogy el lehet kerülni általa a háborúkat, a társadalmi feszültségek e játék segítségével könnyedén levezethetők. Blatt, amíg beszéltem, a szememet nézte. Valószínűleg azt találgatta, hogy vajon mennyi alamizsnával lennének elégedett. Nem becsülhetett sokra, mert megvonta a vállát.

- Hát... ha annyira óhajtják...

Irodája sarkába ment, ahol a szupergyors olvasója rejtőzött. Alighogy belerakta a kéziratot a gépbe, és feltette gyorsolvasó szemüvegét, már potyogtak is kifelé az elolvasott lapok. Blatt összeszedte őket, majd odajött hozzánk. Ekkor már nem ült az arcán sajnálkozó megvetés, inkább kíváncsiság tükröződött rajta.

- Érdekes - mondta zavart mosollyal. - Valóban érdekes. Különösen az, hogy maguk szerint képes megakadályozni a háborúkat. Bár, ki tudja?

Tisztában voltam vele, min rágódik. Azon, hogy vajon mi érne meg neki jobban: a háború vagy a béke. Békében ott az esernyő, de mi helyettesítené a háborúban? A katonáknak aligha esernyőre van szükségük...

Blatt nem az a fickó volt, aki hosszú ideig képes magába temetni kétségeit.

- Rendben van - mondta. - Tegyük fel, hogy érdekel a dolog! No, de mit nyerek rajta?

Itt volt a fordulópont. Ha azt ajánljuk neki, hogy utcát nevezünk el róla vagy ilyesmi, tuti, hogy azonnal kirúgott volna bennünket. Még ha szobrot ajánlottunk volna neki, akkor is. Ám nekünk eszünk ágában sem volt ilyet tenni.

Intésemre Timothy folytatta a diskurzust.

- A cipőt - mondta.

Blatt értetlenül maradt rá.

- Hogy mondta?

- Cipőt - ismételte Timothy.

- Ez mit jelent?

- Ha megszervezzük a galaktikus bajnokságot, minden csapatnak sok-sok cipőre lesz szüksége.

- Tizenegyre - mondta Blatt. - Plusz a tartalékok cipőjére.

- Sokkal többre - ellenkezett Timothy. - Először is szabályba foglaljuk, hogy minden labdarúgó egyesületnek tíz csapattal kell rendelkeznie. Ez megfelelő csapatszám esetében a férfi lakosság nagyobbik részét jelenti.

- Tíz csapatot egyesületenként? - töprengett Blatt.

- Gondolja csak meg, hány egyesület jön létre a galaxisban!

- Majd a gépem kiszámolja - intett az olvasó- és számológép felé.

- Ezt a számot aztán szorozza meg tízzel! De ez még csak a hivatásos csapatokat jelenti. A profikat.

- Ez... mit jelent?

Timothy elmagyarázta neki.

- Gondoljon a hobbi focistákra, a bújtatott profikra, a félprofikra... mindannyinak cipő kell.

Blatt megvakarta az orra hegyét.

- Mi a biztosíték rá, hogy én kapom a cipőkre a megrendelést? Kizárólag én!

- A szabálykönyv kiegészítése - mondtam, átvéve a szót Timothytól.

- Hm. És azt ki írja?

- Én - mondtam.

Blatt a szekrényhez lépett, kinyitotta, kivett belőle egy üveget - a címkéjéről láttam, hogy galabria kecskebogyóból készült ital van benne, aminek az ára testvérek között is négyszerese egy hosszú járatú űrhajóskapitány évi fizetésének -, töltött belőle három pohárral, és ránk emelte az övét.

- Az ördög a részletekben bújik meg, uraim.

Nem sokkal később kiléptünk a műhelye kapuján. Zsebünkben a csekkel, amely az készülétekre szint költségek bizonyos részét tartalmazta.

Ezután felkerestünk egy szőnyegszövő óriáscéget, s néhány perc alatt sikerült rábeszelnünk a tulajdonosokat, hogy hagyják a fenébe a szőnyeget, és álljanak rá a mezek készítésére. Mert abból aztán talán meg a cipőnél is többre lesz szükség. Hogy miért? Mert mezeket el lehet adni emléktárgy gyanánt is, a cipőket már nem annyira. Majd kulcsok, sálak, dísztányérok készítésére is szerződéseket kötöttünk.

Bár a csapatok még nem álltak össze, a bajnokság el sem indult, a legtöbb bolygón még nem is hallottak arról, mire készülünk, az üzemek - amelyek nyereségéből tisztességedet kaptunk - ontották a megrendelt árukat. Miközben, főleg italozásaink során, elejtettünk egy-egy megjegyzést a terveinkről. Előre megeskettünk mindenkit, akivel csak beszélgettünk, hogy nem adja tovább, mi jár az agyunkban. Természetesen mindenki tovább adta valakinek. Így aztán nem sokkal később már az egész Kis Lófej-galaxis tisztában volt vele, hogy egy titkos szervezet - amelynek én vagyok az elnöke, Timothy pedig az alelnöke - új játék szervezésébe kezdett. S hogy még gyorsabban menjen a dolog, lehetővé tettük, hogy néhány ivócimboránk iddogálás közben kilophassa a zsebünkből a szabálykönyvet. Nem telt bele néhány nap, és megjelentek az első galaktikus jelentkezők.

A legelső egy elefántfejű vállalkozó volt a hetes számú holdról. Timothyval éppen az egyik italozóban voltam, amikor a fickó hozzánk lépett, és engedelmet kért, hogy leülhessen

az asztalunkhoz. Természetesen megengedtük neki. Italt rendelt - mindhármunknak -, majd rövid köntörfalazás után kijelentette, hogy csatlakozni kíván általa szponzorált csapatával a labdarúgó bajnoksághoz. Őt elsősorban a reklámbevétel érdekelné. Ugyanakkor azt is megkérdezte, hogy mi a véleményünk a híres Brina bolygóbeli beszélő drágakövekről, amelyek értéke majdhogynem felbecsülhetetlen. Jelenleg éppen van nála két darab, és végtelenül hálás lenne, ha elfogadnánk tőle ajándékképpen, csupán csak azért, hogy ezzel az aktussal is kifejezze irántunk érzett nagyrabecsülését. Elégedetten távozott az ivóból.

Nem sokkal ezután megalakítottuk a Bolygóközi Előkészítő Bizottságot, melynek feladata a bolygóközi bajnokság előkészítése volt.

Na, ebből aztán megint támadt egy kis gubanc. A megalakítás maga simán ment ugyan, mindenki rajta volt a dolgon, csak éppen menet közben kiderült, hogy mindenki másképpen értelmezi a szabályokat. És persze az is kiderült, hogy nem minden bolygón azonosak a rajtuk élő lények fizikai adottságai. Hát nem is voltak azok, az kétségtelen!

A próbameccs, amelyet csapatunk a Melassa bolygó válogatottja ellen vívott, finoman szólva kudarcba fulladt. Ekkor döbrentünk rá, hogy sorban el kell utaznunk valamennyi bolygóra, végignézni a csapatokat, hogy kiküszöbölhessük a testi felépítésük különbözőségéből származó anomáliákat. Hogy mire gondolok? Magyarozatként térjünk rá az imént említett próbamérkőzés elemzésére!

Tudniuk kell, hogy a melassaiak is tulajdonképpen humanoidok, eltekintve attól, hogy hosszú farkuk van, mint a majmoknak a kilencedik bolygón. Lábaik emiatt kissé elkorcsosultak; hogy ha pihenni akarnak, vagy éppen az utcán társalognak egymással, a farkukra támaszkodnak. Tudtuk, persze, hogy tudtuk ezt már korábban is, mégsem gondoltunk rá, hogy probléma lehet belőle. Pedig lett.

Alig kezdődött el a mérkőzés - bár csapatunk összeszokottabb volt ellenfelénél -, rá kellett jönnünk, hogy mit sem ér ez az előny, mivel a melassaiaknak farkuk van. És használják is játék közben. Mi rúgtuk a labdát, a melassaiak a farkukkal söpörték. És csodálatos pontossággal. Csak annyit mondom, hogy az első félidő közepén már 20:1-re vezettek. Egyetlen szerzett gólunk is öngól volt: egy meggzavarodott melassai védő a farkával söpörte be a saját kapujába.

Nem érdekes, mennyi volt a végeredmény - olyan 60:1 körül lehetett -, a meccs végén rádöbrentünk, hogy ha nem csatolunk újabb paragrafusokat a szabálykönyvhöz, botrányba fullad a próbálkozásunk. Könnyű volt annak idején őseinknek a Földön, náluk nem voltak hozzánk hasonlóan lényeges fizikai különbségek az egyes országok lakosai között.

Aztán tettünk még egy próbát. Kiderült, hogy a Hommar bolygó ugyancsak humanoid lakóinak van egy furcsa tulajdonsága; ha előnti őket az adrenalin, ragadni kezd a lábuk. Méghozzá szó szerint. Ha valamelyik hommari megiramodott a labdával, nem lehetett többé elvenni tőle. Hiába próbálták meg a mieink, nem sikerült nekik. Egyszerűen besétált a fickó a kapunkba, ahol aztán némi erőfeszítések árán három társa megszabadította a labdától. Már nem is tudom, mennyi lett a végeredmény.

Nos, próbajátékunk csúfos kudarcokkal ám számos fontos tapasztalat megszerzésével zárult. Világos lett előttünk, hogy alapjaiban át kell írunk a szabálykönyvet.

Sorra vettük az egyes bolygók lakóinak fizikai tulajdonságait, és hozzájuk igazítottuk a szabályokat. Hogy csak néhányat említsek a tiltások közül:

1. Tilos megenni a labdát.
2. Tilos farkokkal érinteni a labdát. (Kivéve a véletlen eseteket, amelyek bármikor előfordulhatnak.)
3. Tilos a labdát a lábhoz ragasztani.

4. Tilos a labdát játék közben felkapni és hazavinni emlékebe.
5. Tilos a labdára ülni és üdítőitalt fogyasztani rajta.
6. Tilos (a krumniak számára különösen!) füstfelhőt fújni a szájukból, és a mögé rejtőzni. Et cetera, et cetera.

Kilencven valahány tiltást csatoltunk a szabályzathoz. Azt hittük, mindenki elégedett lesz vele, ám nem így történt.

A legközelebbi bolygóközi értekezletünkön előbukkantak azok a rejtett indulatok, melyeket a mi megjelenésünkig valahogy még palástoltak. Köszönhető volt ez a számunkra is váratlanul, iszonyúan megnövekvő szurkolótábornak. Ezek a táborok szinte a semmiből jöttek létre, címereket terveztek maguknak, színeket választottak, és gyűlölni kezdték a másik tábor szurkolóit. Még meg sem kezdődött a bajnokság, máris darabokra szakadt a társadalom. Családok estek szét, feleségek kergették vérbeborult szemmel a férjüket, testvérek verték be egymás fejét, tisztos családapák fojtották bele egymást söröskorsóikba, és miért? Azért, mert egyikük arra a zászlóra esküdött, amelyiken egy sárkány – a valóságban nem is létező lény – egy menekülni próbáló férfit marcangolt szét, a másikon pedig egy rivális csapat szurkolóit főzték egy forró vízzel teli üstben.

Én magam már kezdtem arra hajlani, hogy tennünk kell valamit, mert alighanem alaposan túllóttunk a célon. Timothy azonban megnyugtatót.

- Akármit is csinálnak, csak az indulataikat vezetik le. Egymást verik majd, de nem fognak háborúzni.

Ekkor már én voltam csapatunk szövetségi kapitánya, Timothy pedig az edző. Pokolian jól végezte a dolgát a fickó, nem vitás. Természetesen a többi bolygó csapatának is voltak ekkor már szövetségi kapitányai és edzői, mi azonban óriási előnyben voltunk velük szemben. Ők csak most tanulták a játékot, Timothynak viszont a kisujjában volt. És tudják, miért? Timothy egyszer bevallotta nekem, hogy nagyon-nagyon-nagyon sok idővel ezelőtt élt valaki a családjában, aki a Földön szövetségi kapitány volt. Minden, ami a labdarúgáshoz tartozott, Timothy génjeiben rejtőzött. Olyan taktikai és technikai elemeket alkalmazott, amire a többi edző és szövetségi kapitány gondolni sem mert, ezért valamennyi győzelmünk előre borítékolható volt. Lassan minden bolygón beindult a bajnokság, és úgy éreztük, eljött az ideje az első galaktikus kupa megszervezésének. Mi sem természetesebb, minthogy külön sportfogadást is szerveztünk mellé. Szponzorainkhoz is dőlt a hirdetési pénz, ők pedig levéve belőle a hasznot, a maradékot továbbították hozzánk. Természetesen ez a többi bolygón is így történt. A turista iparág kezdett felvirágozni. Már a barátságos mérkőzések is turisták hadát vonzották bolygóról bolygóra.

A szurkolók egyre hangosabbak és egyre fegyelmetlenebbek lettek. Akkora károkat okoztak, hogy szükségessé vált a megregulálásuk. Immár Timothy is belátta, hogy nem mehetnek így tovább a dolgok; bár a bajnoksággal elkerültük a háborút, mit ér az egész, ha a sport legalább akkora károkkal jár. Nem volt mese, meg kellett alkotnunk a sporthoz kapcsolódó büntetőkönyvet; külön rendőrséget állítottunk fel, amelyet a szponzoraink fizettek, elvégre belefért a költségvetésünkbe.

A galaktikus kupaküzdelem rendszere minden résztvevőnek elnyerte a tetszését. Meghatároztuk a mérkőzések napjait, a visszavágók időpontját, a pontrendszert. Már-már azt hittük, minden oké, amikor kiderült, hogy mégsem az.

Néhány héttel a bajnokság megkezdése előtt odajött hozzám bolygónk egyik sportvezetője, és rövid hímezés-hámozás után rátért a lényegre. Megkérdezte, hogy mi lesz a jutalma a győztesnek és mi a vesztesnek. Mondtam neki, hogy nagy pénzjutalom a

győztesnek és kisebb a vesztesnek. Plusz egy ezüst kupa. Rövid töprengés után kibökte, hogy ez nem elég. Szurkolóink komolyabb büntetést követelnek a vesztes számára.

- A vesztes csapat számára? - hitetlenkedtem.

- Nem is a győztesére!

- Például mi lenne az?

A sportvezető sokat sejtetően nézett rám.

- Nemrég átfutottam a Föld bolygó történetét... legalábbis a labdarúgásra vonatkozó részét. Én nem akartam közzé tenni, de a helyettesem ragaszkodott hozzá, így aztán természetesen a szurkolók is értesültek róla.

- Miről?

Még mindig nem voltam tisztában vele, mit akar mondani.

- Az a helyzet, hogy annak idején a maja birodalomban is léteztek labdajátékok.

- Foci nem létezett.

- Az most lényegtelen. Az a lényeg, hogy volt egy csapatjáték, amelyet labdával és egy lyukas kővel játszottak. És a mérkőzés végén... hát szóval... nem is tudom, hogy mondjam...

- Ahogy olvasta! - biztattam.

- Nos, jó - sóhajtott. - A mérkőzés után a vesztes csapatot a nézők jelenlétében kivégezték. Levágták a fejüket, és feltették egy téglából készült fal tetejére.

- És?

- Szurkolóink már építik a tégláégető kemencéket.

Na, ez már tényleg túl sok volt nekem.

- Hogy a fenébe gondolják? - ordítottam rá. - Csak nem képzelik, hogy a mérkőzést vérfürdő követi majd?!

- Csak a kupadöntőre gondoltunk - mentegetődzött a sportvezető.

- Szó sem lehet róla! - tiltakoztam. Timothy ugyancsak tiltakozott, bár valamivel kisebb vehemenciával. - Nem hagyom, hogy a nemes versengés helyett vérfürdőbe torkoljanak a meccsek!

- Csak a kupadöntőről van szó - ismételte a sportvezető.

- Ott sem!

A sportvezető széttárta a karját.

- Jól van; ha nem megy, nem megy. Akkor viszont baj lesz.

Ekkor döböntem csak rá, hogy valóban van okom a nyugtalanságra. Mi van akkor, ha egyszerűen leváltanak bennünket, engem is, Timothyt is, és már más vezetőkkel hajtják végre a tervüket. Láttam Timothy tekintetén, hogy ő is felfogta a dolog lényegét. Úgy jártunk, mint a biológusok, akik valamilyen kártevő ellen más bolygókról importálnak ellenséget. Az ellenség elpusztítja ugyan őket, csak hogy azután tovább szaporodik, és nagyobb károkat okoz, mintha a régi, már megszokott kártevőket békén hagyták volna. Más szóval, kezdtük belátni, hogy öngólt lőttünk. Megoldottunk egy problémát, hogy egy még nagyobbat hozzunk létre helyette. A Kis Lófej-galaxis labdarúgása elindult a maga útján, és ha nem vigyázunk, úgy járunk, mint a vigyázatlan hegymászó: könnyen lavina alá kerülhetünk.

Láttam a sportvezetőn, hogy még mindig forgat valamit a fejében. Csak remélhettem, hogy nem a felfüggesztésünkről szóló határozatot őrzi a zsebében.

Szerencsére még nem erről volt szó. Még nem.

- Rendben van - sóhajtotta a fickó. - A szurkolók szövetsége felkészült arra is, hogy javaslatuk elutasításra talál.

Egyem a szíved, de szépen beszélsz -, gondoltam magamban.

- Ezért az alternatív javaslatukat is elküldték velem...

- Igen? - kaptam levegő után.

- Eltekintenek a vesztes csapat kivégzésétől.

- Hála a Nagy Gubunak! - tört ki belőlem.

- De azért valakiteket csak meg kell büntetni a vereségért!

Lefagyott a megkönnyebbült mosoly az arcomról. Sejtettem, hogy nem maradhat e a fekete leves.

- Kit? - kérdeztem, miközben a lelkemben homályosan felbukkant egy fura érzés.

- Hát... - sóhajtotta a sportvezető -, a szövetségi kapitányra és az edzőre gondoltak.

Megállt bennem az ütő.

- Megölnék... őket?

Timothynek akkora verejtékcseppek gördültek le a homlokán, mint egy-egy borsószem.

- Előbb ezt akarták, de én finomítottam a dolgon. Nem ölnék meg őket.

- Akkor mi... történe velük? - csuklottam.

- Az az igazság - mondta a sportvezető -, hogy sokféle retorzióra gondoltak, ám a végén megegyeztek benne, hogy az edzőt és a szövetségi kapitányt először murgai szurokba hentergetik, majd a csecsila madár tollát szórják rájuk. Ez fizikai büntetés és megszégyenítés egyszerre.

Timothyra pillantottam. Timothy arcán a verejtékcseppek szilva nagyságúra híztak.

- Középkori baromság! - tört ki belőlem.

- Ez minden?

- Hát... nem - ismerte be a sportvezető. - Ez még csak a kezdet.

- És mi jönne ezután?

- Tíz év börtön, amelyet a Büdöslyukban kell eltölteniük.

Mielőtt tovább mennék, el kell magyaráznom önöknek, mi is az a Büdöslyuk. Nos, ez egy olyasféle szakadék, amelyet komoly talajmozgások és a rohanó árvizek hoznak létre. Tulajdonképpen hatalmas, ezer lépés átmérőjű kút, amelyben bőven van víz, de a víz partján azért akad annyi hely, hogy egy szabadtéri börtön elférjen rajta. Ez a börtön már megérkeztünkör is működött, és a legjavíthatatlanabb bűnözőket őrizték benne.

Erre persze azt mondhatná valaki, hogy nem is olyan nagy dolog az egész, elvégre van bent víz, van elég levegő, s ha kilátás nem is tökéletes, még mindig jobb odalent, mint egy közönséges, rácsokkal elzárt cellában.

Nos, ez óriási tévedés. Így lenne, ha a kút közepét friss víz tölténé ki. De nem az tölti ki. A víz már réges-régen kiapadt belőle. Ha nem van, akkor viszont mi tölti ki? Megmondom én: a fekália. Fekália-tenger hullámszik odalent a kútban, ennek a partján tengetik a rabok szomorú életüket. S hogy miképpen kerül oda a fekália? Nos, a nagyobb városokból csövekkel vezetik a kútba. A tudósok kiszámították, hogy a jelenlegi szaporodási ráta mellett még jó ideig fenntartható odalent a szabadtéri börtön.

- Jól van - mondtam, és Timothyra pillantottam. Megértette, mire gondolok, és heves bólogatásba fogott.

- Jól van - ismételt meg. - Ez esetben azonnali hatállyal lemondok, és lemond az edző is.

A sportvezető bólított.

- A szurkolók sejtették, hogy ez fog következni. Ezért határozatot hoztak, hogy nem fogadják el a lemondásukat.

- És ha mégis lemondunk?

- Akkor azonnal a Büdöslyukba kerülnek.

Timothy erre összeesett, és csak hosszabb ápolás után tért magához.

Én persze nem kíméltem. Nem törődve vele, hogy csak úgy ömlik a verejték a képéről, súlyos szemrehányásokkal illettem. Szemére hánytam, hogy az ő hülye ötlete volt ez a labdarúgás-baromság, most aztán ihatjuk a levét annak, amit kifőzött. Amikor némiképpen lecsillapodtam, meghánytuk-vetettük magunkban, hogy miképpen tudnánk megoldani a problémát. Sajnos akárhány megoldás is jutott az eszünkbe, kénytelenek voltunk sorban elvetni valamennyit. Rádöbrentünk, hogy a hegyről lezúduló lavinát képtelenség emberi erővel megállítani.

Két hónappal később, amikor Timothy már ronggyá ázott a verejtékében, rátaláltam a megoldásra.

- Meg kell nyernünk a kupát - mondtam.

- Erre már én is gondoltam - nyögte Timothy.

- Na, és van rá esélyünk?

Azért tőle kérdeztem, mert az utóbbi időben én magam jószérével csak adminisztratív ügyekkel foglalkoztam, ő vezette a válogatott edzéseit, ő tudta egyedül, hogy milyen állapotban vannak a játékosaink.

- Van - bólintott Timothy. - Nagy esélyünk van rá, hogy megnyerjük a kupát.

- Akkor meg miért vagyunk bezarva? - könnyebbültem meg.

- Azért, mester - felelte Timothy -, mert a labda gömbölyű.

- Hol állunk jelenleg? - kérdeztem. Szégyellni kezdtem magam, elvégre már a nyolcad-döntőnél tartottunk, de én még egyetlen meccset sem láttam. Minden időmet lefoglalták a szponzorokkal folytatott tárgyalások.

- Jól, mester - bólintott Timothy. - Most, hogy a szabályok szerint a melassaiak nem használhatják a farkukat, nem áll rosszul a szénánk. Legközelebbi meccsünket a hommariak ellen játsszuk, és mivel nem ragaszthatják a lábukra a labdát, feltehetően simán megverjük őket.

- Akkor hát emberi számítás szerint miénk lesz a kupa?

Timothy bizonytalanul felsóhajtott.

- A miénk... mester.

Elkaptam a ruhája ujját, és magamhoz rántottam a fickót.

- Gyerünk, ki vele!

Timothy nagyot nyelt.

- Az a helyzet, hogy a Kross-belieket egyáltalán nem ismerem.

- Nem is látta játszani őket? - hültem el.

- Dehogynem, mester - bólintott. - Csak éppen nem tudok eligazodni rajtuk. Túl hülyének látszanak, ugyanakkor túl szerencsések.

- Ezt hogy érti?

- Már a negyedik meccsüket nyerik 1:0-ra.

- Na és? Van ilyen.

- De mindegyik góljukat az utolsó percben lőtték.

Ez már az én fejemben is szeget ütött.

- Altatnak - mondtam. - Jó a védelmük, és altatnak.

- Kérem?

- Beállnak védekezni, arra ügyelnek csak, hogy ne kapjanak gólt, az utolsó percben aztán begyömöszölnek egyet.

- De milyen gólt, mester!

- Milyet?

- Hát, ez az! Mind a négy eddig szerzett góljuk öngól volt. Az ellenfél védelme rúgta. A bírónak már a szájában volt a sípja, amikor a védelem egyik oszlopos tagja fogta magát, és bebikázta a labdát a saját kapujába. Ezzel győztek a Kross-beliek.

- Mind a négyszer? - álméltkodtam.

- Ez gyanús, mester.

Ez már tényleg az volt.

- Bundára gondol, Timothy? - kérdeztem az edzőt.

- Nem hiszem, mester. A játékosok nem megvásárolhatók. Nem kell nekik pénz, úgyis kapnak annyit, hogy luxus körülmények között éljenek.

- A pénzből sosem elég - figyelmeztettem.

- Ez igaz, de itt mégsem erről lehet szó.

- Akkor miről?

- Én mégiscsak a véletlenre gondolnék... bár valami azt súgja a lelkem mélyén, hogy vigyáznunk kell velük.

- Kémeiket küldjük a legközelebbi meccsükre?

- Én magam nézem meg őket. Nem jön velem, mester?

Mentem volna, de abban az időben éppen tárgyalásom volt a szponzorokkal.

- Mikor kerülhetünk össze velük? - kérdeztem.

- Olyan a sorsolásunk, hogy csak a döntőben.

- Biztos benne?

- Odáig feltétlenül eljutunk. De hogy ők is eljutnak-e, abban azért nem vagyok biztos.

Már nem is tudtam, mit kívánjak. Ha tényleg olyan hülyék, akkor valóban jók lennének döntőbeli ellenfélnek. Ám valahogy viszolyogtam is tőlük. Jobb a nehéz ellenfél, akit ismerünk, mint a könnyű, de ismeretlen.

Ezután mindenféle rémhírek kezdtek beszivárogni hozzám. Kénytelen voltam rádöbbenni, hogy a Kis Lófej-galaxisban élnek a világmindenség legkreatívabb emberei - ha azt nézzük, hogy miképpen szeretnék megbüntetni válogatottjuk szövetségi kapitányát és edzőjét, ha elbukná a csapatuk a kupadöntőt. Jó ötletből nem volt hiány. Hogy csak egyet említsek: a Delfoi-beliek azt tervezték, hogy elveszített döntő esetében kivezetik az edzőt és a szövetségi kapitányt az erdőbe egy vastag törzsű fához. A fának levágnák a lombját, hogy csak a törzse maradjon. A törzset felülről lefelé, egészen a gyökeréig kettéfűrészelik, majd a két fél törzset szétfeszítik, s facöveket vernek közéjük. A szövetségi kapitányt és az edzőt befektetik a résbe, majd kiütik a peckeket. A fa két része összezárul... a többit már nem is mondom el. És ez még csak az egyszerűbb kivégzési formák közé tartozott.

A legközelebbi forduló után Timothy bejött hozzám a szobámba.

- Nos? - kérdeztem. - Hogy ment?

- Győztünk - mondta. - Megvertük a Leviathan bolygó csapatát.

Nem okozott meglepetést a közlése, elvégre a média már közölte az eredményt.

- És a Kross-beliek? - kérdeztem.

- Ők is.

- És... hogy játszottak?

- Szarul - mondta Timothy. - Csak csetlettek-botlottak. A védelmük is. Kilenc gólt kaphattak volna, ha nem falábúak ellen játszanak.

- A faláb használata a szabályzat szerint szigorúan tilos - figyelmeztettem.

- Átvitt értelemben mondom.

Annyira kivoltam idegileg, hogy már a hasonlatok finomságait sem voltam képes felfogni.

- Mennyi lett az eredmény.

- 1:0 - mondta rövid hallgatás után Timothy.

- És az utolsó... percben? – nyögtem.

- Abban, mester.

- Ön... gól volt?

- Az, mester.

- Etetés! – üvöltöttem a képébe. - Etetés, ember!

- Alaposan felkészülünk ellenük - motyogta Timothy. - De van itt még valami, ami nem tetszik nekem.

- Csak egyet mondjon, ami tetszik! - hisztériáztam.

- Az ellenfél egyszerűen nem képes gólt rúgni nekik. Négyyszer fordult elő, hogy egy-egy csatárunk az üres kapu előtt állt.

- És?

- Nem rúgta be a labdát. Addig toporgott, míg a védők beérték. És szerelték.

- Mégiscsak bundára gondol?

- Inkább fenyegetésre.

- Az ördög vigye el, valahol az is bunda!

- Beszéltem a vesztes csapatok játékosaival...

- Miért nem a vezetőikkel?

- Mert... azok már a büntetésüket töltik. Van, aki már nem is él közülük. A legtöbb bolygón nemcsak a döntőre érvényes a szövetségi kapitány és az edző megbüntetésének a szabálya.

- Nos, és... mit mondtak a játékosok?

- Hogy nyomasztotta őket az ellenfél gyenge játéktudása. Rossz játékosok ellen nehéz játszani. Talán kicsit meg is sajnálták őket. Maguk sem értik. Azt sem értik, hogy miért voltak képtelenek gólt rúgni nekik; és azt sem, hogy miért rúgtak öngólt az utolsó percben.

- Ha nem győzünk, mehetünk a Büdöslyukba - mondtam.

- Nem lenne jobb még a döntő előtt lelépni? - kérdezte Timothy, akiből az elmúlt napok során elpárologni látszott a problémamegoldás iránti lelkesedés.

- Lehetetlen - legyintettem. - Őrzik az úrhajónkat.

- Akkor mi legyen?

- Le kell játszánunk a döntőt. És meg kell nyernünk.

- És ha még előtte kiesnénk?

- Mehetünk a Büdöslyukba. Ez a legújabb szabály.

Blair a söröskorsójához kapott, és nagyot ivott belőle.

- Aztán elérkezett a kupadöntő napja. Szerencsénkre a fináléba jutottunk. S ki lehetett volna más az ellenfelünk, mint a Sötét Ló, a Kross-beliek válogatottja. A csapatok még az öltözőben voltak, amikor Timothy lélekszakadva rohant oda hozzám. Úgy lihegett, mint aki tudja, milyen távolságot futott le egyvégtében.

- Főnök! - lihegte, miközben majd a nyakamba esett igyekeztében. - Főnök... nagy baj van!

Ezen már meg sem lepődtem. Sokkal nagyobb meglepetést okozott volna az ellenkezője.

- Mi az a nagy baj? - kérdeztem falfehéren, mert azért a lihegéséből sok mindent kiolvastam. - Mondja már! - rivalltam rá.

- Az a helyzet, főnök - nyögte hogy az imént arra gondoltam, kikémelem őket. Nem is kellett megkérdeznem, hogy kiket.

- Hol vannak most? - kérdeztem.

- Bezárkóztak az öltözőjükbe. Taktikai értekezletet tartanak.

- Hogy akarta... kikémelelni őket?

- Sztetoszkóppal. A Pal bolygón készítik a legjobb orvosi sztetoszkópokat. A galaxis minden kémje ezt használja.

- És?

- Odalopakodtam az öltöző ajtajához, rányomtam a sztetoszkópot, és hallgatóztam.

- És? - kérdeztem felvillanyozódva.

- Semmi. Bűdös nagy csend.

- Nem voltak bent?

- De bent voltak, főnök.

- Ettek vagy meditáltak?

- Egyiket sem. Feltehetően... engem figyeltek.

- A csukott ajtón át?

- Hát ez az, főnök.

- Ez mit jelentsen?

- Figyeljen csak, főnök! Egyszer csak - amint éppen hallgatóztam - kivágódott az ajtó. Olyan gyorsan történt, hogy még a sztetoszkópot sem voltam képes elrejtetni. Kijött a folyosóra a segédedzőjük, és rám vigyorgott. Megkérdezte tőlem, hogy elégedett vagyok-e azzal, amit hallottam, és hogy nem adnám-e el neki a sztetoszkópomat? Nyugodtam eladhatom, mert úgysem lesz rá szükségem. Főnök, azok az emberek látták, hogy az ajtón kívül hallgatózom!

- Biztos benne?

- Teljesen. A fickó még meg is mutatta, hogy milyen pózban hallgatóztam. Uram, ezek átlátnak a falon!

- Semmi baj - igyekeztem megnyugtatni. - Csak semmi pánik. És ha átlátnak, akkor mi van? A pályán nincsenek falak.

- Nem ez a baj, főnök - tért vissza a lihegéshez Timothy.

- Hát akkor mi?

- Az, hogy én... leselkedés közben odaragadtam az ajtóhoz.

- Hogyhogy odaragadt? Bekenték valamivel? Ragasztóval?

- Nem kenték be semmivel - mondta Timothy. - Az akaratukkal ragasztottak oda. Úgy is mondhatjuk, hogy hipnotizáltak vagy mi a fene. Azt akarták, hogy ragadjak az ajtóhoz, és én odaragadtam. Ha azt akarták volna, hogy a plafonhoz ragadjak, ahhoz is odaragadtam volna. Érti már, főnök?

Halálsápadt voltam, minden porcikám remegett, nem is értem, hogy tudtam kinyögni egyetlen árva szót is.

- Tehát...

Timothy reszkető hangon tovább panaszkodott.

- Főnök, ezek... hipnotizálják az ellenfelet. Azért nem rúgtak nekik egyetlen gölt sem, mert... az ellenfelek... a legtisztább helyzetet is elcseszték. És miért cseszték el? Mert meghipnotizálták őket! A gólhelyzetbe került játékos meg sem tudta mozdítani a lábát, megvárta, amíg leszerelik. És öngólt is azért rúgtak a védők... ráadásul az utolsó másodpercekben, hogy isteni csoda révén se tudjanak kiegyenlíteni. Nagy szarban vagyunk, főnök!

Abban voltunk, nem is vitás.

- És ezt el is mondták magának?

- El, főnök. Aztán leestem az ajtóról. Mivel pontosan tudtam immár, hogy miről van szó, rátámadtam az edzőre és a csapat játékosaira is. Felhívtam a figyelmüket arra, hogy óvni fogunk. A hipnotizálás nem megengedhető Tudja, mi történt ezután?

- Tudom - bólintottam. - Elővették a szabálykönyvet.

- Pontosán. Szövetségi kapitányuk a markomba nyomta a szabálykönyvet, és megkért rá, hogy mutassam meg neki azt a passzust, amelyik tiltja szellemi képességek felhasználását a labdarúgásban.

- Nincs benne ilyen.

- Nekem mondja? Hiszen segédkeztem a megírásában.

- Most akkor mi lesz? - kérdeztem.

Nem hallottam Timothy választát, mert fülsiketítő zajba süllyedt a világ. Rigmusok bömbölése, vuvuzelák bűgása és a dobok pergése elnyomták a szavait. Annyit láttam csak, hogy a tartalék kapus - egy úgyszintén halálsápadt fickó - karjánál fogva elvonszolja a kispad irányába. Akkor láttam utoljára szegényt...

- Mi történt vele?

- Csak szóbeszédet hallottam. A Büdöslyukban van. Életfogytot kapott.

- És maga?

- Megpattantam. Szerencsére sikerült. Állítólag olyannyira izgalmas volt a meccs, hogy úrhajónk örei bekéredztek egy közeli bárba, hogy legalább televízión láthassák. Én meg ezalatt megpucoltam.

- Nem próbálta kiszabadítani Timothyt?

- Dehogynem. Legalábbis gondoltam rá. De megfenyegettek, ha még egyszer a kezükbe kaparintanak, azonnal végeznek velem. Különben a Kross-beliek nyerték a kupát.

Felemelte a söröskorsóját, a szájához akarta emelni, de visszajuttatta a helyére. Szerencsére nem borult fel, csak nagyot csattant az asztal lapján.

- Bocsássanak meg, ma különösen ideges vagyok. Ma van ugyanis... az úgynevezett Kontinentális Kupa döntője a Kis Lófej-galaxis hetedik holdján. És én... valahogy felelősséget érzek azért a galaxisért. Borítékolom, hogy mi lesz a vége a döntőnek.

- Na, mi? - kérdeztem kíváncsian.

- Háború, uram! - tört ki belőle. - Igazi háború! Legalábbis a rendfenntartók és a szurkolói csoportok között. Az a helyzet, hogy hiába dolgoztunk - Timothy és én -, nem sikerült tökéletesen megoldanunk a problémát. Aminek be kell következnie, az előbb-utóbb úgymint bekövetkezik.

Hirtelen meglepett kiáltást hallottunk az egyik asztal felől.

- Nézzék csak emberek, mi a fene ez!

Éles égető fény szűrődött be az ablakon.

- A Kis Lófej-galaxis irányából jön!

- Olyan a színe, mintha tűzijáték volna!

- Gamma kitörés - szegezte le egy megfellebbezhetetlen hang. - Felrobbant egy szupernova.

- Inkább kvazár - mondott ellent neki egy másik hang. - Ez jóval erősebb egy szupernovánál.

Az asztalra meresztettük a szemünket, és nem csatlakoztunk a furcsa természeti jelenség megfigyelőihez.

Anélkül is tudtuk, mit jelentek a fények.

Már a kupadöntő kezdete előtt összecaptak a rendfenntartók és a két csapat szurkolói.